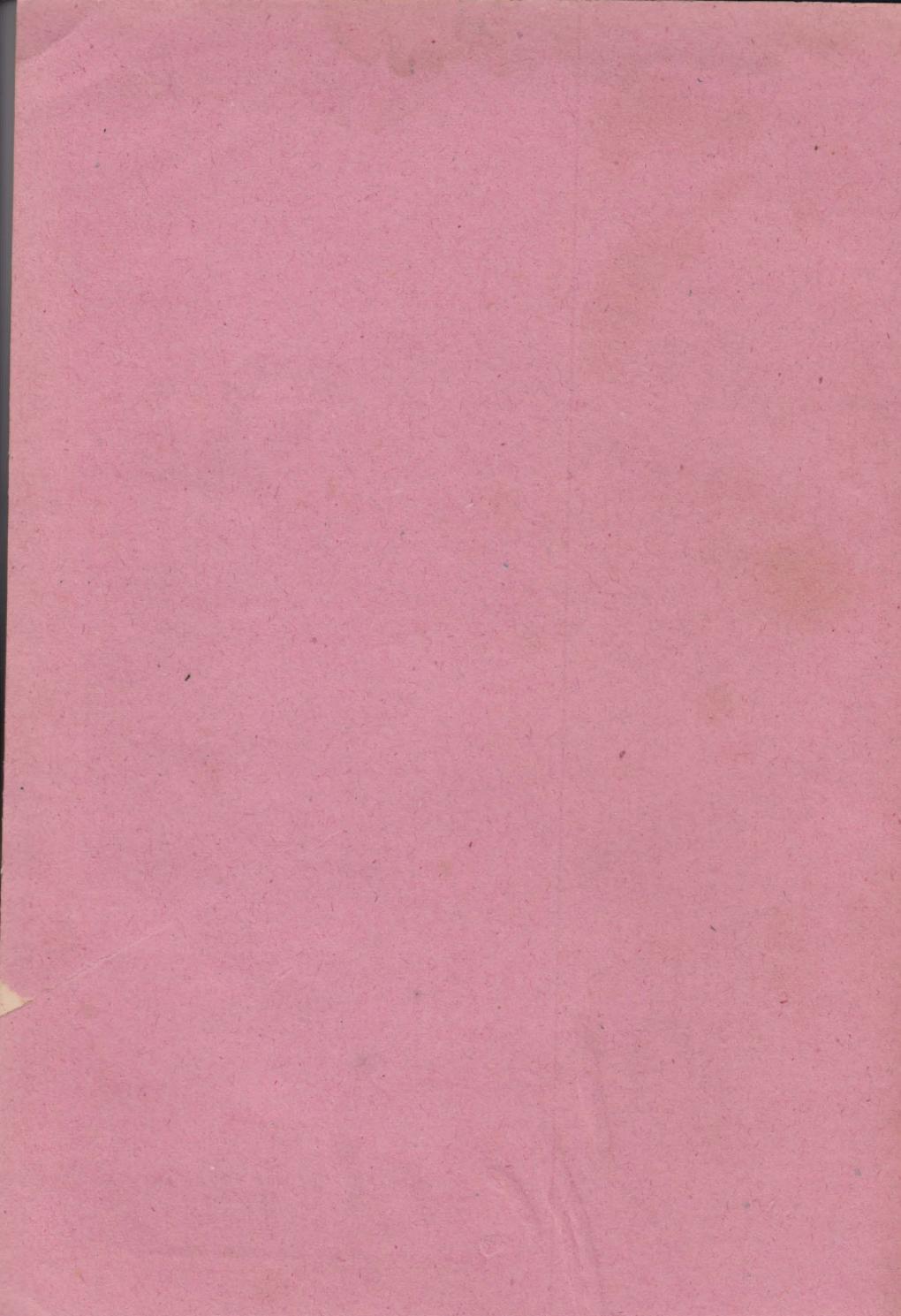
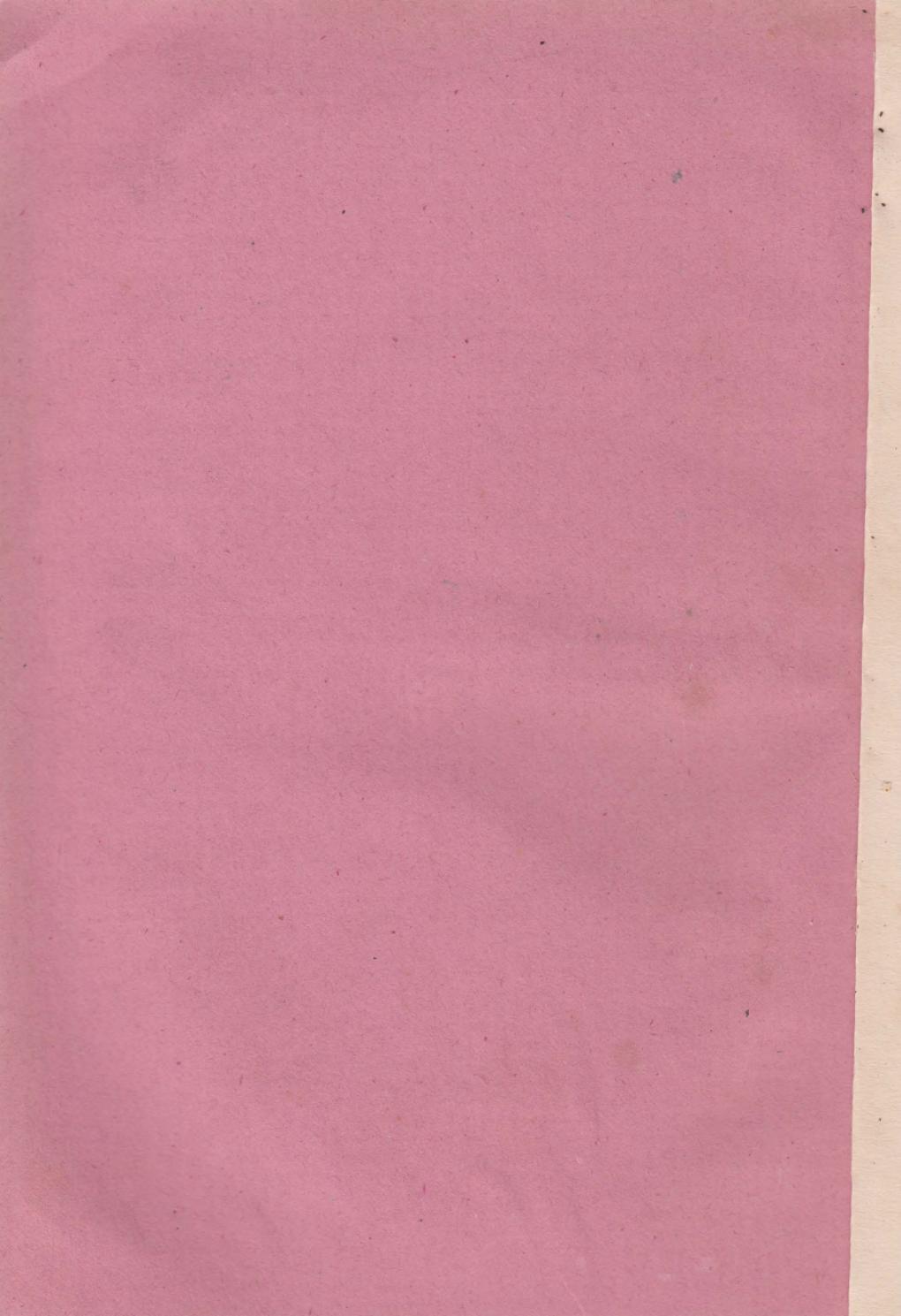

சிறுவர்கள் பெறும்தீ

செ. யாகநாதன்

சிறுபொறி பெருந்தீ

வசந்தம் புரிதக நிலையம்
405 அநுச்சனா விதி,
யாழ்ப்பாணம்

செ. யோகநாதன்

சுத்யபாரதி பதிப்பகம்

சத்யபாரதி-7

முதற் பதிப்பு-மார்கழி 1993.

விற்பனை உரிமை :

காந்தகும்

4. முதல் மாடி, ரகிசா கட்டிடம்
834, அண்ணா சாலை, சென்னை-600 002.

சிறு பொறி பெருந்தீ' — ஒரு குறுநாவல்.

செ. யோகநாதன் / உரிமை ஜெயபாரதி யோகநாதன்.

வெளியீடு : சத்யபாரதி பதிப்பகம்,

கோடம்பாக்கம், சென்னை-600 024 /

அச்சுப் பதிவு : சித்ரா பிரின்டோ கிராமி,

24, பொன்னுசாமி தெரு, சென்னை-14

பக்கங்கள் 80 / விலை ரூபாய் பதினான்கு.

இவர்கள்...

இந்தக் கதையில் வருகின்ற எவருமே கற்பனையில் உருவாக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. நான் அறிந்து, என்னோடு மனம் விட்டுப் பழகியவர்கள். இப்போதும் எனக்குத் தெரிய வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்.

இவர்களின் கதையை நான் எழுதி ஒரு தலைமுறை காலம் மின்னலாய்க் கழிந்து போய் விட்டது. ஆனாலும் இவர்கள் இன்ன மும் அப்படியேதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களென்பது மனதை அழுத்தும் சோகம்.

எனக்கு மிகவும்பிடித்த என்னுடைய கதை களில் இதுவும் ஒன்று என்பதை இங்கே குறிப்பிடுவது சந்தோஷம்தான்.

தொகுதி அழகுற வெளியாக உழைத்த அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுகள்.

அண்புக்குரிய

கீர்வை பொன்னையனுக்கு

சத்யபாரதி வெளியிடுகள்

- அரசு.
- அகதியின் முகம்.
- காற்றும் சூழிமாறும்.
- நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே.
- மேலோர் வட்டம்.

சிறு பொறி, பெருந்தீ

அவன், யாருடனும் ஒன்றிரண்டு சொற்களுக்கு மேலாகக் கதைத்தை அந்தக் கடைத் தெருவில் யாருமே கண்டதில்லை. மெளனமே சொற்களாய் வழியும் அவனது முகத்தில் புன்னகையோ, கவலையோ எந்த உணர்ச்சியோ கூட ரேகையிட்டதில்லையென்று கடைத் தெருவிலே பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் அவன் அந்தக் கடைத் தெரு வுக்கு அறிமுகமாகி நாலைந்து வருடங்கள் கழிந்தோடிப் போய்விட்டன.

கிராமம் என்ற நிலையை மீறிப் பட்டணமாகிவிட்ட அந்த இடத்திலுள்ள பலராலும் புகழ்ந்து பேசப்படுகின்ற ‘காமாட்சி விலாஸ்’ என்ற பெரிய சாப்பாட்டுக் கடையிலே அவன் சமையற்காரனாகி அங்கேதான்தங்கியிருக்கின்றான். அவனுடைய பூர்வோத்திரம் அங்குள்ள யாருக்குமே தெரி யாது. அதைப்பற்றிக் கேட்பதற்கு யாருமே அக்கறைப் பட்டதுமில்லை. அப்படிச் சொல்வதற்கு இவன் யாருடனாவது இதுவரையிலும் மனம்விட்டுப் பழகியதுமில்லை.

காட்டுப் பாதையிலே எரிந்து சரிந்திருக்கும் புடைத்த தேக்கமரம் போல அவனது வைரம் பாய்ந்த உடம்பு. வாரப்படாமையினால் எந்நேரமும் அலைந்து பறந்து கொண்டிருக்கும் நீண்ட பரட்டைத் தலைமயிர்; வீழி திருக்கின்ற நேரமெல்லாம் கண்கள் நித்திரை கொள்வது போல அரைகுறையாகச் சோர்ந்து களைத்திருக்கும்.

6 □ சிறு பொறி, பெருங்கி

தெநஞ்சின் வலது புற மார்பில் கத்தி தாழ வெட்டி ஆறிப் போன பெரியதொரு நீள்வடிவ மிதப்பானதனும்பு; அவனது இடது கையிலே வாயைத் திறந்து சீறியவாறு ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி நிற்கின்ற சிங்கத்தின் உருவம் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது.

கால்களை நிலத்தில் அழுந்தி அவன் நடக்கும்போதும், புருவம் அடர்ந்த கூகம் கண்களால் உற்றுப் பார்க்கின்ற வேளையிலும், அவனுக்குப் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஒதுங்கிப் போகும் அச்சம் தோன்றுவதோடு மட்டுமல்லாது, பயங்கலந்த மரியாதையும், ஒதுக்க மனோபாவழும் நெஞ்சினுள்ளே குடிகொள்ளும்.

அந்தப் பட்டணத்தில் ஒரு உப தபாற் கந்தோர், டி. ஆர். ஓ. காரியாலயம், நீதி மன்றம், பொதுவேலைப் பகுதி ஆகியன இருந்தமையினால் அங்கு உத்தியோகம் பார்க்கின்ற, குடும்பமே இல்லாத பிரம்மச்சாரிகளுக்கும், மனைவி குழந்தைகளை ஊரிலே விட்டுவிட்டு வந்த குடும்பஸ்தர்களுக்கும் ஏற்ற ஒரு நல்ல கடையாகவும் அவசியமான இடமாகவும் “காமாட்சி விலாஸ்” விளங்கியது. எந்நேரமும் கலகலப்பான வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருக்கும் காமாட்சி விலாஸில் இரண்டு சமையற்காரர்களும் நான்கு பரிசாரகர்களும் கடமையாற்றுகின்றனர்.

“காமாட்சி விலாஸ்” சின் அதிபர் ஆரோக்கியநாதன், புசல்லாவையில் பெரிய ஹோட்டல் ஒன்றின் உரிமையாளராக இருந்து, வகுப்புக் கலவரங் காரணமாக ஹோட்டல் உடைத்துச் சூறையாக்கப்பட்டதின் பின்பு இங்கு இருநூறு ரூபாய் பணத்தோடு மட்டுமே வந்து தேனீர்க் கடையொன்றைத் தொடங்கி, தானே தேனீர் போடுபவணாயும், முதலாளியாயும் நின்று, இன்று இந்த நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கிறார். “காமாட்சி விலாஸ்” சில இருந்து கூப்பிடு தூரம் தள்ளி அவரது அமெரிக்கன் மொடலில் கட்டப்பட்ட வீடு அமைந்துள்ளது. அந்த வீடு சென்ற ஆண்டு தை மாதத்தின் போது தான் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. அதற்கு ஆரோக்கிய

நாதன் “காமாட்சி மகால்” என்ற பெயர் சூட்டியிருக்கின் றார்.

அவர் கடை தொடங்கிய ஆறு வருஷ காலத்திற்குள் குறைந்தது நாற்பது பேராவது அவரின் கடையிலே வேலை செய்திருப்பார்கள். பதினெட்டுப் பத்தொண்பது மணித் தியாலங்களுக்குமேல் கடுமையாக வேலை செய்து உழைத் தாலும், அவர் நாலைந்து மாதங்களுக்கு மேல் ஒருவனை வேலைக்கு வைத்திருந்ததில்லை. ஏதாவது குருட்டுக் காரணங்களைச் சொல்லி ஒரு சதங்கூடச் சம்பளச் சொடாது பலரை அவர் கடையிலிருந்து விரட்டிக் கலைத் திருக்கின்றார்.

‘‘கனநாளைக்கு ஒரேயிடத்தில் நின்றால் இடம்பிடி படுகிறதோடை, உரிமைகளும் வேணுமென்டு இவங்கள் கேட்கத் தொடங்கி விடுவாங்கள். பாவம் பழியென்டு வேலை கொடுக்கிறதுமில்லாமல் பிறகு நாங்கள் இவங்களாலை கஷ்டப்பட வேண்டி வரும்’’ என்று தனது கடையிலே வேலை செய்பவர்களைப் பார்த்து அடிக்கடி முனு முனுத்துக் கொள்வார். ஆனால் அங்குள்ள இரண்டு சமையற்காரரையும் அவர் மிகவும் கவனமாக நடத்துகிறார். இவையெல்லாம் அவரின் தொழில் ரகசியங்கள்.

மழை சோனாவாரியாகப் பெய்து கொண்டிருந்த மாரி கால நாளொன்றின் போது கடைக்கதவுகளைப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கையிலே கடையின் ஓரக்கதவோடு அந்தக் கறுத்துத் தடித்த உருவத்தை ஆரோக்கியநாதன் கண்ணுற்றார்.

“யார் அது?” என்ற ஆங்காரக்குரலோடு வையிற் வெளிச்சத்தை அந்த முகத்தின் மேலே பாய்ச்சிப் பார்த்து சதைக்குள் மடங்கிய அந்தக் கூசிய கண்களையும், நனைந்து சளியும் பரட்டைத் தலைமயிரையும் கண்டபோது, அவரின் சிலம் மண்ணெண்ணை ஊற்றிய அடுப்பாய்க் குப்பென்று பற்றியெரிந்தது.

8 □ சிறு பொறி, பெருந்தி

“யாரடா அது?” என்றது அவரின் அகங்காரக்குரல். அவருக்குக் கோபம் வருகின்றபோது தனக்கே உரிய முகச் சுழிப்போடு சொற்களை அழுத்திப் பேசுவதுதான் அவரின் வழக்கம். அவரின் அந்தக் கேள்விக்கு அவரே எதிர்பாராத விதமாகப் பதில் வந்தது.

“இது உண்ரை கொப்பன் வீட்டுக் காணியில்லை. பேசாமல் கதவைப் பூட்டு.”

கரகரத்த குரலின் பயங்கரம், அந்தக் குரலிற்குரிய உருவத்தை ஆரோக்கியநாதனின் கண்களில் மானசீகமாகக் கொண்டு வந்து நிறுத்திற்று. பேசாமல் கதவை உள்ளாகப் பூட்டிக்கொண்டு பின்புறமாக நின்ற சுகுமாரனையும், கந்தையாவையும் வெளியே பாயை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு படுக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, அவர்கள் படுத்த பின்பு அங்கிருந்து தனது வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

நல்ல நிலவு காலம். நிலவு குளிர்ந்ததோர் பிரகாசமான பகலெனப் பெய்து கொண்டிருந்தது. மீன்களைப் பிடிக்க எறியும் நெலோன் வெண்ணிற வலையென ஒரு முகிற துண்டு நிலவிற்கு மேல் அரை குறைச் சதுரமாய்ச்சொரிந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தது; ஆடிக் கொண்டே அசைந்தது.

ஆரோக்கியநாதன் வழமையாக வீட்டிற்குப் போகும் போது ஏதாவது பாட்டை வாய்க்குள் முனுமுனுத்துக் கொண்டு போவது வழக்கம். இன்று மௌனமாக சுற்று முற்றும் பார்த்தபடி மடியை இறுக்கிக் கொண்டு அவர் வேகமாக நடந்தார்.

ஊர், உறக்கத்தின் மௌனத்தில் ஆழ்ந்து விடத் தொடங்கிய அவ்வேளையில், எங்கிருந்தோ ஒனிபெருக்கி பாடும் பாடல் காற்றோடு மிதந்து வந்து வெகு துல்லிய மாகவே கேட்டது. “மானிட வாழ்வு பெரும் ஆண்தம்” என்ற எம். கே. தியாகராஜா பாகவதர் பாட்டு. அவருக்கு அப்பாட்டில் மிகவும் விருப்பம். பின்னால் திரும்பிட

பார்த்தார். அவன், அந்தக் கடை வாசலில் கண்ட முரடன் இல்லை. ஒருவருமே கண்ணுக்கு வெகு தூரம் வரை தட்டுப் படவில்லை. ஆரோக்கியநாதன் அந்தப் பாட்டை வெகு திருப்தியுடன் வாய்க்குள் முனுமுனுத்துக் கொண்டார்.

பொழுது விடிந்து கடைக் கதவைத் திறக்கும்போது கடைக்கு நேரே, வீதியின் எதிராக உள்ள சடைத்து வளர்ந் துள்ள ஆலமரத்தினடியில் கவலையேதுமின்றி அந்தக் கறுத்துத் தடித்த உருவம் படுத்துக் கிடந்ததைக் கண்ட பின்னர்தான் ஆரோக்கியநாதனுக்கு மனத்தெம்பு ஏற் பட்டது. அவருக்கு அதிகாலையில் துயிலெழும்போது, மனதினுள்ளே மின்வெட்டுப் போலோர் யோசனை தோன்றியது. எல்லாம் அந்தக் கறுத்துத் தடித்த உருவத் தைச் சுற்றித்தான்.

கடையில் வியாபாரம் பரபரப்பாக நடந்து ஓய்ந்து, கடைப் பையன்கள் அவசர அவசரமாக மத்தியானச் சாப்பாட்டை அள்ளி விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் நேரமான மூன்றரை மணிக்கு வெற்றிலையை நீரில் போட்டுக் கழுவித் தெளித்து அடுக்கிவிட்டு மேசையின் முன்பு வந்த ஆரோக்கியநாதன், தன் எதிரே அந்தக் கறுத்துத் தடித்த உருவம் வந்து நின்றதைக் கண்டார்.

நேற்றுக் கடை பூட்டும் நேரத்தில் நடந்த சம்பவமும் அதிகாலையில் துயிலெழுகையில் தன் மனதில் அந்தக் கறுத்த உருவம் பற்றி எழுந்த நினைவும் அவரின் நெஞ்சி னுள்ளே குறுகுறுத்துக் கொண்டு கிடந்தது. அந்த உருவமோ அப்படியோர் சம்பவமே நேற்று நடந்த தாய்க் காட்டிக் கொள்ளாது மௌனத்தைக் குலைத்துக் கொண்டு கறகரத்த குரறிற் கேட்டது:

“எனக்கொரு வேலை தரமுடியுமா?”

ஆரோக்கியநாதன் அக்குரலையே கேளாதவர் போலக் கண்களை நீண்ட கணக்குக் கொப்பியின் பக்கங்களுக்குள்

10 □ சிறு பொறி, பெருந்தீ

புதைத்துக்கொண்டு சிக்கலான கணக்கொன்றைக் கூட்டு பவர் போலப் பாவனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

‘மடையா நான் சொல்வது உன் காதிலே விழ வில்லையா?’ என்ற தோரணையில் மீண்டும் அவன் கேட்டான்.

‘எனக்கு ஒரு வேலை தரமுடியுமா?’ அந்த நெஞ்சைத் தொடும் கரசரத்து குரலை மீறி அலட்சியம் செய்து தொடர்ந்து பாவனை பண்ண முடியவில்லை ஆரோக்கிய நாதனால். தன் எதிரே விறைத்த தேக்கமரமென நின்ற அவனைத் தலையிலிருந்து கால்வரை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு,

“வேலை ஒன்றும் இங்கையில்லை” என்றார்.

அவன் விடுவதாயில்லை. முகத்தைக் கோணினான்.

“சமையல் வேலை திறமாய்ச் செய்வன்” அவனே சொன்னான். ஆரோக்கியநாதன் கண் புருவங்களைச் சுழித்து, மனதினுள்ளே பொங்கிய உற்சாகத்தை வெளிக் காட்டாது சலித்தவர் போல முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தபடியே அவர் கேட்டார். “முந்தி எங்கையாவது செய்ததுண்டா?”

“இம்”

“எங்கையெங்கை?”

“தன இடத்திலை”

அவன் பறட்டைத் தலைமயிரை அழுத்தி இடது கையைப் பிடரியில் தேய்த்துக் கொண்டான்.

இனிக் கேள்வி கேளாதே என்பது போலப் பதில் வந்த பிறகு ஆரோக்கியநாதன் தொடர்ந்தும் அவனைக் கேள்வி கேட்க விரும்பவில்லை.

அவ்வேளையில், உள்ளேயிருந்து வந்த பையன் விசுவலிங்கம், அவரிடம் காய்கறி வாங்கக் காசைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களிருவரையும் அதிசயமாகப் பார்த்து விட்டுக் கூடையோடு வெளியே போனான்.

“சரி அப்படியென்டால் எவ்வளவு சம்பளம்?”

“சாப்பாட்டோடை ஜம்பது ரூபா”

ஆரோக்கியநாதன் மனதினுள் பிதுங்கிய ஆச்சரியத் தோடு அவனைப் பார்த்தார். எல்லாவற்றையுமே ஏற்கனவே யோசித்துவைத்துப் பதில் சொல்வதுபோல இந்தக் தடியன் மறுமொழிகள் சொல்கிறானே என்று ஆரோக்கியநாதன் தனக்குள்ளையே நினைத்துக் கொண்டார். எனினும் தன்னைச் சமாளித்தபடியே, அந்த நீண்ட கணக்குப் புத்தகந்தைக் கைகளால் இழுத்து, ஏதோ அவசரக்கணக்கு பார்ப்பது போலப் பக்கங்களைப் புரட்டிக்கொண்டு “நீ கேக்கிறது கூடிப் போச்சது. முப்பது ரூபா தரலாம். வேறை பேச்சில்லை” என்றார்.

அவன் அவரைக் கூர்ந்து கூசிப்பார்த்துவிட்டு இடது கையில் பச்சை குத்தியிருந்த சிங்கத்தைத் தடவி வருடியபடி கணைத்தான்:

“வேறை கதையில்லை, நாற்பது ரூபா தந்தால் சரி...”

அவனுடைய பேச்சு, கம்பீரம், முரட்டுத்தனம் ஆகியவை தனது கடையின் பாதுகாப்பிற்கும் தனக்கும் தேவை என்று அவர் நேற்றிரவு முடிவு செய்திருந்தாராகையினால், இந்தத் தொகையோடேயே அவனிடமிருந்து கூடிய உழைப்பினைக் கறக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு, மணமின்றி ஒப்புதல் சொல்பவர்போல அவர் கேட்டார்:

“என்ன பேர்? என்ன ஆள்?”

ஆள் என்ற சொல்லை வெகுவாய் அழுத்தி ஆரோக்கியநாதன் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் மீண்டும் கத்தி வெட்டி

12 □ சிறு பொறி, பெருங்தி

ஆறிப்போன தனும்பை நெருடியபடி மிடுக்காகச் சொன்னான்:

“பேர், சிங்கம்-வீரசிங்கம் நல்லாள் தான்”

அவனுடைய சாதியை வெகு நாசுக்காக அறிய விரும்பிய அவரின் முகத்தை ஏனான்மாகப் பார்த்து அவன் சொன்ன பதிலின் காரத்தை உணர்ந்து கொண்டவர்போல ஆரோக்கியநாதன் கதிரையைப் பின்னே தள்ளி எழுந்து, அவனைப் பின்பக்கமாகக் கூட்டிச் சென்றபோது, பெரிய விறாக்கியின் மூலையிலிருந்த சுவர்மணிக்கூடு ஒன்பது தரம் அடித்து ஓய்ந்தது.

சிங்கம் அங்கே சமையற்காரனாக வந்து நால்லரை வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. அவன் இதுவரை வீணாக யாருடனும் அலட்டிக் கொண்டதில்லை. தானுண்டு தன் பாடுண்டு என்றிருக்கும் அவன் ஒரே ஒருநாள் காற்சட்டைபோட்ட ஒருவனுக்கு உழுந்து அரைத்துக் கொண்டிருந்த கையினால் மளார் மளாரென்று ஒங்கியடித்திருக்கின்றான். அது ஒரு மின்னல் வேகச் சம்பவம்; நடந்த சுவடே தெரியாது நடந்தொழிந்தது அந்த முரட்டுத் தாக்குதல்.

சிங்கம், சடையன் என்ற நாய்க்குட்டியை வளர்த்து வந்தான். கடையின் பின்புறத்தில் எச்சில் இலைகளைக் கொட்டிக் குவிக்கும் பெரிய காரத்தின் ஆஸென்ற வாய்ப் புறத்தில் முன் கால்கள் இரண்டிலும் நிற்பதே சடையனின் பிரதான தொழில். அப்படி உணவுக்காகச் சடையன் காத்து நிற்கையில் அதன் தலையில் வாய் கொப்பளித்து துப்புவதை, உழுந்து அரைத்துக் கொண்டிருந்த சிங்கம் கண்டு விட்டு, வெகு அலட்சியமாகக் காறித் துப்பியபடியே கை துடைத்துக்கொண்டு நின்ற காற்சட்டைக் காரனுக்குக் கண்ணத்தில் பளார் பளாரென்று ஒங்கி அறைந்துவிட்டு செருமியபடியே ஒன்றும் நடவாதவன்போல மீண்டும் போய் உழுந்தரைத்துக் கொண்டிருந்தான். முகத்தில் அப்பி வழியும் உழுத்தம்மாவை கண்ணத்தில் அழுத்திக் கைவேஞ்சி

யினால் துடைத்துக் கொண்டுபோன அந்தக் காற்சட்டை, அன்று அப்போதே அக்கடையோடு தனக்குள் கணக்கை முடித்துக்கொண்டது.

சிங்கம் நாலாம் வகுப்பு வரையில்தான் படித்தான். படித்தானென்று கூறுவதை விடப் பள்ளிக்குப் போய் வந்தான் என்று கூறுவதே மிகப் பொருத்தமானது. இவ் வளவு ஆண்டுகள் கழித்துங்கூட அவனுக்குப் படிப்பித்த கறுப்புச் சோமரை அவன் மறக்கவில்லை. அவர் புளிய மிலாறினால் அவனை வாங்குவாங்கென்று வாங்கியிருக் கிண்றார். ஒரு காரணமுமில்லாமல் அவனை அடித்து நொறுக்கியிருக்கிண்றார் சோமர். அப்போதில்லாம் அவனது ஒரே நண்பன் சீசர் என்ற நாய்க்குட்டிதான். சீசர் நாய்க்குட்டியை அவன் உயிருக்குயிராகவே நேசித்தான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து எங்காயினும் தொடர்ந்து செல் லும் சீசர். தேவையில்லாமலே தன்னை விரோதிக்கும் சோமரிடம் சென்று அவன் படிக்க விரும்பவில்லை. நிம்மதி யற்ற வீடு, இருக்கும் நிம்மதியையும் குலைக்கும் பள்ளிக் கூடம், இவையிரண்டிலுமிருந்து விடுதலை பெற்று எங்கா வது ஓடித் தொலைய விரும்பிவான் வீரசிங்கம்.

குழந்தைப் பருவத்தின் ஆசைகள் எப்படியெல்லாம் கருகிப் போயின. வம்சத்தையே மறந்து விட்டான் அவன். அவனது பெற்றோர்களும், சகோதரர்களும் எங்கெங்கே இருக்கிறார்களோ, புதைகுழிக்குள் மக்கிப் போயின்ரோ...

அவனை என்றுமே மறவாது நேசித்தவை நாய்கள் தான். அவனுக்கு நாய்க்குட்டிகள் மேலே மிகப்பிரியம். சீசர் என்ற பெயரிலேயே ஏழு வற்றல் நாய்க் குட்டிகளை அவன் வளர்த்திருப்பான். இப்போதோ அவனுக்குப் புதிய நண்பளாக சடையன் நாய்.

அவன் ஒரு காலத்தில் நண்பர்களுக்காத் தவமிருந்தான். அவன் தனியளாயிருக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் நடேசனின் சிநேசிதம் முறிந்தபின், இனி வாய்—பேசுகிற

சிநேகிதமே வேண்டாமென்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டான். மனிதரையே நயவஞ்சகர்களாயும். கழுத்தறுப்பவர்களாயும் கண்ட அவன் தனக்கு வயிறு இருப்பதால் மனிதர்களோடு சேர்ந்து வாழவேண்டியிருக்கிறதே என மனக்கூப்படைந்தான்; கூடியவரை தனித்து ஒதுங்கி வாழ்ந்தான்.

'காமாட்சி விலாசி' ற்குச் சமையற்காரனாக வேலை செய்ய வந்ததின் பின் ஓரளவு சிங்கத்தைக் கண்டு புன்னகை புரிபவன் மாணிக்கம். ஏதோ தற்செயலாக ஒரு நாள் அவனைப் பார்த்த மாணிக்கம் புன்னகை புரிந்தான். அவ்வெளையிலே பழைய நண்பர்களைச் சிங்கம் மனதினுள் நினைத்துத் துருவினான். ஆற்றேழுபேர் நினைவில் அரை குறையாக மிதந்தனர். ஆயினும் கறுத்து உருண்ட புன்னகை ததும்பும் மாணிக்கம் என்றும் அவனது கழிந்தொழிந்த வாழ்விலே வந்து போனதில்லை, மாணிக்கத்தின் நேச ழூர்வமான புன்னகையைச் சிங்கம் மனந்திறந்து வரவேற்றானாயினும் மாணிக்கத்தோடு கடைக்கச் சந்தர்ப்பம் வரவில்லை.

சமையல் செய்துகொண்டு வெளியே வீதியைப் பார்த்திருக்கும்போது மாணிக்கம் அடிக்கடி கண்ணில் தட்டுப் படுவதுண்டு. அவனும் வேறு சிலரும் ஏதாவது துண்டுப் பிரசரங்களை விநியோகித்துக் கொண்டோ அல்லது பத்திரிகைகள் விற்பனை செய்தபடியோ நிற்பதுண்டு. மாணிக்கத்தைப் பற்றி அறியும் ஆவல் தன்னையறியாமலே சிங்கத்திற்கு ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் அவன் சிதம்பரத்திடம் மாணிக்கத்தைப்பற்றி விசாரித்தான். அதற்குச் சிதம்பரம் சொன்ன பதில் சிங்கத்திற்கு மிகவும் அதிர்ச்சியளித்தது.

"மாணிக்கமா? அவன் மிச்சம் கெட்டவன், இவங்களெல்லாம் கடவுளுக்கு மாறானவங்கள். கலகக்காரர். பணக்காரரை கொல்லவேணுமென்று சொல்லிறவங்கள்..."

சிங்கம் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்; “இப்படிச் செய் கிறதாலை இவங்களுக்கு என்ன வாபம்?”

கரகரத்த அவனது குரவின் கேள்விக்குப்பதில் சொல்லுவதற்காகச் சிதம்பரம் சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

‘என்ன வாபமோ நட்டமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் கொம்யூனிஸ்காரங்கள்; மாணிக்கம் போலை ஆக்கள் சாதி சமயம் பார்க்காதவங்கள். பணக்காரனுக்கு எதிரானவங்கள். என்ன இருந்தாலும் சாதி சமயமும் பணக்காரனும் இல்லாமல் நாங்க சீவிக்கேலுமே?’

“அப்ப மாணிக்கம் கொம்யூனிஸ் கட்சியோ?”

“ஓம் அவனோட நீங்க ஒருநாளும் கதைக்காதேங்க. எங்கடை முதலாளிக்கும் அவனைத் துண்டாய்ப் பிடிக்காது”

அடுத்த நாளும் தற்செயலாக மாணிக்கத்தை சிங்கம் கண்டான். எனினும் அவசர வேளையில் நின் றதால் அவன் சிரித்தானா என்பதைக் கூடப் பார்க்காமல் சமையலறைப் பக்கம் வந்து விட்டான்.

சமையல் வேலைகள் சிங்கத்திற்கு ஐந்து மணிக்கேதொடங்கி விடும். இடையிலே ஏழு மணி முதல் ஒன்பது மணி வரைக்கும் சிற்றுண்டி வேலைகள். ஆறு மணிக்கு இரவுச் சமையல். சிங்கம் சொல்லாமலே சிங்கம் சமையல் செய்வதற்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் மற்றுச் சமையல்காரனான சிதம்பரம் உடனுக்குடன் செய்து கொடுப்பான். குறிப்பறிந்து உதவும் நோக்கம் சிதம்பரத் திற்குச் சிங்கத்தின் மேலுள்ள பயத்தாலேதான் ஏற்பட டிருந்த போதும் எந்த நாளிலாயினும் சிங்கம், சிதம்பரத்தை அதட்டியதோ பயழறுத்தியதோ அச்சுறுத்தியதோ கிடையாது.

அவர்கள் இருவரிடையேயும் உள்ள உறவு மௌனமானதாகவே இருந்தது. அலுவல் நேரங்களில் தவிர அவர்

கள் இருவரும் பேசிக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் மிகவும் குறைவு. இருவரும் ஏதாவது யோசிப்பது போல பாவனை செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

சிங்கம் ஒருநாளும் சுருட்டோ வெற்றிலையோ பாவித்த தில்லை. சிதம்பரத்திற்குச் சிங்கம் பெரும்புதிராக இருந்தான். மனித உணர்வுகளே செத்துப் போனவன் போலச் சிங்கத்தின் நடமாட்டங்கள் அமைந்திருந்தன. அவனிடம் ஏதாவது கேட்டால் பளீரென்று கண்ணத்தில் அடிவிழுந்து விடுமோ என்ற அச்சம் சிதம்பரத்திற்கு மனதினுள் வியாபித்திருந்தது.

படுக்கப் போகும் போது சிதம்பரம் பெரிய சுருட்டொன்றைச் சுற்றிப் புகைத்து இன்ப சுகம் அனுபவிப்பத ணைச் சிறு வயது முதலே பழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தபடியால் சிங்கம் வந்தபுதிதில் சிங்கத்தின் மீதிருந்த பயத்தினால் அந்தப் பழக்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவது சிரமமாயிருந்தது. ஒரிரு நாட்கள் கக்குசிற்குள்ளிருந்து சுருட்டுப் புகைக்க முயன்று, வயிற்றைக் குமட்டும் நாற்றத்தினைச் சகிக்க முடியாது வெளியே வந்து கவலையோடு அங்கலாய்த் திருக்கின்றான் சிதம்பரம்.

குப்பை மேட்டின் அருகேயமைந்துள்ள அந்த வாளிக் கக்கூஸ் ஏழு ஜீவன்களின் பாவனைக்குரியது. வயிற்றைக் குமட்டுவிக்கும் நாற்றத்தாலும், அருவருப்பாலும் நிறைந்த அந்த மலசல கூடத்தினுள் தன் மனம் நிறைவிக்கும் சுகத் தினை ஆழ்ந்து அனுபவிக்க விரும்பவில்லை சிதம்பரம்.

வாழ்வோடு பழகிவிட்ட அந்த சுகானுபவத்தை இழுக்க விரும்பாத சிதம்பரம், தான் சுருட்டுப் பிடிப்பது சிங்கத்திற்குப் பிடிக்குமோ, பிடிக்காதோ என்ற அச்சத்தில் சமையற்கட்டுக்கு வெளியே சுவரோடு ஒதுக்குப்புறத்தில் கிடந்த பக்கீசுப் பெட்டியை நிமிர்த்திவைத்து அதில் கம்பீரமாக அமர்ந்து புகைமண்டலத்தினை எழுப்பி மனம் லயித்த பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருத்தான்.

இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்து போயின். சிங்கத்திற்கு றனதிற்குள்ளேயே சிரிப்பு வரும் சிதம்பரத்தை நினைவு கூர்ந்தால். நாற்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டிய சிதம்பரத் திற்கு தலை அரைவாசிக்கு மேல் நரைத்து, முகத்தில் சுருக்கங்கள் கோடுகளெனக் கிறிவிட்ட போதும், தான் ஒரு மௌனர் என்ற உணர்வு அவனது சொல்லிலும் செயலிலும் தொனித்தன.

ஒரு பிரபல கதாநாயகனின் தமிழ்ப் படமொன்றைப் பார்த்த பின்பு தன் முகத்தில் சிதம்பரம் ‘பொயின்றகட்’ மீசை விட்டுக் கொண்டான். நெஞ்சு தெரியச் சட்டையைத் திறந்து கொண்டு அந்தக் கதாநாயகன் போலவே தன்னை யும் பாவனை செய்த வண்ணம் மனதிற்குள்ளே சிலிமாப் பாட்டொன்றை முனுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தான் சிதம்பரம். அத்தகையதோர் கோவத்தினை வளித்துக் கொண்ட இயல்பாகவே மெலிந்த சிதம்பரம், சிங்கத்தைக் கூனிக் குறுகியபடியே பார்த்தான். சிங்கம் எதையாவது கேட்டுவிடுமா என்ற அச்சம் மனதிலிருந்தமையினால் கூடியவரையில் சிங்கம் தன்னுடைய மீசையைப் பார்க்காத சந்தர்ப்பங்களினை ஏற்படுத்தி, சிங்கத்திற்கு வேண்டிய உதவிகள் யாவையும் சிங்கம் கேட்கமுன்னரே சிதம்பரம் விழுந்தடித்துச் செய்து கொண்டிருந்தான். சிங்கத்திற்கோ சுறுசுறுப்பான கண்கள். சிதம்பரத்தின் மிகவுமிகிந்த ஒத்தாசையினைக் கவனித்த சிங்கத்திற்கு அந்தத் துருதுருப்பின் மறைமுகமான அர்த்தத்தைக் கண்டபின்னர் ஒரே சிரிப்பாயிருந்தது; தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு அவனைக் கவனி யாதது போலப் பாவனை செய்தான் சிங்கம்.

மழை ஓய்ந்த தூவானம் அடங்காத மழை நாளொன்றின்போது, வெளியேயுள்ள பக்கிஸ் பெட்டியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருந்து மிகச் சிரமப்பட்டு வாங்கிய சிறிதலை கஞ்சாவைப் பெரிய சுருட்டினுள்ளே வைத்து அதனைப் பற்றவைத்து நன்கு புகையிழுத்துக் கொண்டிருந்து கூனுபவத்தில் சிதம்பரம் வயித்திருந்த போதுதான்

18 □ சிறு பொறி, பெருந்தீ

சிதம்பரம் வெளியே இருந்து புகைப்பிடிப்பதின் அர்த்தத்தை உணர்ந்த சிங்கம், நெஞ்சில் ஈரமுற வெளியே வந்து நின்று கோபத்தோடு அவனைப் பார்த்துக் கணவத்தான்:

“உள்ளை போயிருந்து குடியன்...”

கஞ்சா அளித்த போதை மயக்கத்தில் எங்கோ அந்த ரத்தில் நினைவிழந்து பறந்து கொண்டிருந்த சிதம்பரம் அந்தக் கரகரத்த குரல் தன்னைப் பற்றி இழுத்த திடுக்காட்டத்தில் பக்கில் பெட்டியிலிருந்து எழுந்தான். மெல்ல மெல்லச் சுயப்பிரக்ஞஞ்சியற் ற அவனை மீண்டும் சிங்கத்தில் குரல் அதட்டவே, அதட்டவின் அர்த்தத்தைப் புரிந்தபடி அவன் வனைந்து நெளிந்து உள்ளே போனான். கையிலிருந்த சுருட்டை அணைத்து கடுதாசியில் சுருட்டி நெருப்புப் பெட்டிக்குள் திணித்து அடுப்பு முகட்டில் வைத்துவிட்டு பாயை எடுத்துத் தட்டி விரித்தான். பெரிய இராச்சியமொன்றையே பெற்ற மனக்களிப்பில் அவன் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தபடியே மனதினுள்ளே சினிமாப் பாட்டொன்றைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

இன்னோர் நாள் சிங்கம் நேரத்தோடு உறங்கிவிட்டா னென்ற நினைப்பில், சிதம்பரம் தான் மிகவும் கவனமாகப் பத்திரிகைகளில் வெட்டிச் சேர்த்து வைத்திருந்த சினிமா நடிகைகளின் கவர்ச்சிப்படங்களையும், சிற்றினப் பூச்சையைத் தூண்டும் படங்களையும் வெகு சந்தோஷமாகவும், சுவாரஸ்யமாகவும், குதுகுதுப்புணர்ச்சியோடும் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறுவயதிலிருந்து அவன் அப்படித்தான். பழக்கமான வழக்கம்.

ஏதோ கனவினைக் கண்டு திடுக்கென்று விழித்தெழுந்த சிங்கம், மயங்கிய குப்பிவெளிச்சத்தின் அருகே குப்புறம் படுத்து, நிலத்தில் நிரப்பிப் பரப்பிய படங்களையே பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கும் சிதம்பரத்தைக் கண்டதும் இலேசாக எழுந்த சந்தேகத்தோடு அவனருகே மெல்ல எழுந்து சென்றான்.

சிதம்பரம், சிங்கம் இப்படித் திடீரென எழுந்து வருவான் என எதிர்பார்க்காமையினால் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எம்பி எழுந்தான். அவனுக்கு மனம் படக்கென்று அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் எண்ணெய் படிந்த தலையணையில் கிடந்த படங்களைச் சிங்கம் கையிலே எடுத்துக் கொண்டான்.

ஒரு சினிமா நடிகையின் அரை நிர்வாண, முக்கால் நிர்வாணப் படங்களை, படமொன்று இரண்டு ரூபாய் வீதம் சிதம்பரம், காற்சட்டை போட்ட ஒருவனிடம் ரகசியமாக வாங்கியிருந்தான். சென்ற ஆண்டு உத்தம புத்திரி' என்ற படத்தில் கதாநாயகியாக நடித்துச் சிறந்த நடிகையென்ற பரிசைப் பெற்ற அவளின் நிர்வாணப் படங்களை வாங்குவதற்காக ஒரு ஷேர்ட் வாங்க வைத்திருந்த பணத்தினையே வெகு ஆவலோடு சிதம்பரம் செலவழித்தான். தன் மனத் திற்கு இன்பக் கிளுகிளுப்பை முட்டிய அந்தப் படங்களுக்கு அந்திய காலம் வந்ததோ என்ற அச்சமும் தனக்குச் சிங்கம் அடிக்குமோ என்ற பயமும் சிதம்பரத்தின் நடுக்கத்திலே கலந்திருந்தன.

அந்தப் படங்களை மனதில் நெளியும் தயக்க உணர்வுகளோடு நோக்கிய சிங்கம். மெலிந்து முகமெல்லாம் சருங்கி நெற்றி வேர்வை பொங்கக் கள்ளன ப்பால முழிசிக் கொண்டிருக்கும் சிதம்பரத்தைக் கூசிப் பார்த்துக்கொண்டு தனிந்தகுரலிலே கரகரக்கக் கேட்டான்:

‘சிதம்பரம் நீ கவியானம் முடிச்சனியா?’

சிதம்பரம் பரிதாபமாகச் சிங்கத்தைப் பார்த்து விட்டு, “இல்லை அன்னை....” என்று சொல்லிப் பெருமுச்சோடு வார்த்தைகளை முடித்தான்.

தனது பதினைந்தாவது வயது தொடங்கி நேற்றைய வரை, தான் கவியானம் செய்து வாழ்க்கை நடத்த விரும்பிய பெண்கள் அவனது மனமேடையிலே தோற்றாம்

காட்டி மறைந்தார்கள். அவன் இளவயது முதல் இன்று வரை அணாதை. வீடும் வாசலும் சொத்தும் சொந்தமுமற்ற தனியன். வெறும் நீர்க்குமிழி ஆசைகள். கோணலாய் வாழ்ந்த வாழ்வகூட அவனுக்கு இதுவரையில்லாமற் போன தற்கு அவன் கோழைத்தனமானவன் என்பதே ஒரேயொரு காரணம். ஒரே ஒருத்தியோடு சரஸமாட முயன்று அவளிடம் வாங்கிய அடியின் பின் அவனது வாழ்வு அலுத்து மானசீக்க கற்பனையிலே மட்டும் சுகங்காணத் தலைப் பட்டது.

மங்கிய குப்பி விளக்கின் சுடர் மெல்ல வீசிய காற்றின் ஏற்றுதலில் வளைந்து நெனிந்து ஆடிற்று. அதைப் பார்த்துக் கொண்டே, வலதுபுற மார்பிலிருந்த தஞ்சபைச் சொறிந்து கொண்டான் சிங்கம்: “‘என் முடிக்காமல் இருக்கிறாய்? முடிக்க ஆசையில்லையாடா?’”

சில கணங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்து விட்டுச் சிதம்பரம் பதில் சொன்னான்: “ஆசைதான் ஆனால் வசதி யில்லையே....”

சிதம்பரத்தின் குரல் கூசிற்று.

சிங்கம் குழந்தையொன்றின் அனுதாபத்தோடு சிதம்பரத்தைக் கேட்டான்:

“‘என்ன வசதி?’”

“‘என்ன வசதியோ?’” சிதம்பரம் தன்னை மறந்து சிரித்தான். சிங்கத்தின் கையிலிருந்த திமிறும், உடற்சதைகளை நெனித்துக் காமப்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரை நிர்வாண சுந்தரியைக் கண்களினாலே தடவியபடியே ஏறிட்டான்.

“அன்னை கலியானம் முடிக்கிறதெண்டால் சோறு கறி காய்ச்சிறது போலை சுகமான வேலையில்லை. கலியானம் முடிச்சால் பெண்சாதியை வைச்சிருக்க வீடு வேணும். துணிமணி வாங்கிக் குடுக்க வேணும். எனக்குக் கிடைக்கிற

முப்பது ரூபாயோடை கவியாணம் செய்து சீவிக்கேலுமே...? நீங்களே சொல்லுங்க?"

சிங்கம் அக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது மென்னா மாகி, மங்கிய குப்பி விளக்கின் துடித்து நடுங்கும் வெளிச் சத்தின் பூச்சினிலே கரைந்து அழிந்து கொண்டிருக்கும் சித்திரமாகத் தெரிகின்ற அந்த அறையினைச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

வடபக்கத்தில் பெரிய அண்டாக்கள், பேணிகள், இடியப்பத்தட்டுகள், நாளைக்கு வடையின் உருக்கொள்ள விருக்கும் இன்றைய மிச்சத் தோசைகள் நிறைந்த கடகப் பெட்டி, கிழக்குப்புறச் சுவரடியில் அழுகியதும் அழுகாத துமான உருளைக்கிழங்குகள், வெங்காயம், மிளகாய், புடலங்காய், பூசணிக்காய், பூசணிக்காயினருகே குறண்டிக் கிடக்கும் சடையன். மேற்கிலே மாழுட்டையும் சிம்னி கரி மண்டிக் கிடக்கும் அரிக்கன் லாம்பும், பெரிய சாம்பல் பூத்த அடுப்பகள், அடுப்பு மேட்டில் சிதம்பரத்தின் குறைச் சுருட்டுகளும் வெற்று நெருப்புப் பெட்டிகளும், அவ்வறையிலே கட்டப்பட்டிருந்த பறணிலேயே அவர்கள் இருவரின தும் ஒரே உடமையான பூட்டுப்போட்ட இரு பக்கிஸ் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சிங்கம் சிறிது நேரம் பழைய நினைவுகளில் முழ்கிப் போனான். அவனின் வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் கழிந்து போய்விட்டது? வயிற்றுக்கான தேவையை அரைகுறையாகக்கூடப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத போராட்டம் நிறைந்த ஜீவனாயிருந்தான் அவன். அவன் உணர்ச்சி களோடு ஒத்துப்போன சில சிநேகிதர்களது வாழ்வும் அப்படித்தான். புன்னகையால் அவனை அணைத்துக் கொண்டவர்களிருவர்-கண்ணம்மாவும், நடேசனும், பசிய நினைவான அவர்கள் இப்போது எங்கெங்கே இருப்பார்களோ?

சிங்கத்திற்குத் திடீரென்று மாணிக்கத்தின் புன்னகை கண்களில் வந்தது. அவனுடைய சிநேகபூர்வமான பார்வை போல சிங்கம் முன்பு யாரிடமும் கண்டதில்லை. அவ்வளவு குளிர்ந்த பார்வை.

சிங்கம் மீண்டும் நிகழ்காலத்திற்கு வந்தான்.

“காசில்லாதவன் கவியாணம் முடிக்கேலாதோ?!”

சிங்கமே கேட்டான்; ஏச்கக் கரகரப்பு.

“காசிருக்கிறவன்தான் வாழுகிறான். அவனாலை என்னவும் செய்ய முடியும். எங்களாலை என்னதான் செய்ய முடியும்?” அனுபவஸ்தன் போல சிதம்பரம் தொடர்ந்தான்: “எங்கடை முதலாளியைப் பாருங்கண்ணே. கையிலை காசிருக்கு; எம். பி. முதல் பொலிஸ்காரரன் வரை எல்லோரும் அவரோடை சிநேகிதம். நினைச்ச சுகம் அனுபவிக்கலாம்.”

சிதம்பரம் சொன்னதைத் தனது வாழ்வின் அனுபவங்களோடு தேய்த்துப் பார்த்து அவன் கூறிய வார்த்தைகள் உண்மையென்ற முடிவுக்கு வந்து தன்னை மறந்து சிங்கம் தன்னையே மீறியவனாகக் கேட்டான்:

‘சிதம்பரம் அப்ப நாங்க கவியாணம் முடிக்கேலாதோ?’

சிதம்பரம், சிங்கத்தை அதிசயத்தோடு பார்த்தான். பயங்கரமான சிங்கம் நின்ற இடத்திலே, வஞ்சிக்கப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் நிற்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவன் மனிதிலே பெரும் ஆறுதல். தன்னைப்போல குறையுள்ள இன்னொரு மனிதனைக் கண்டதும் ஏற்படுகின்ற மனிதப் பலவீனமான ஆறுதல் அது!

இரவு முழுவதும் சிங்கமும், சிதம்பரமும் அமைதி யற்று உழன்றுதின் பின்னரே உறங்கிப் போனார்கள்.

சிதம்பரத்தின் கனவிலே, அவன் வழக்கமாகக் காணும் எல்லாமே மறந்துபோய், அதிசய மனிதனான சிதம்பரத் தைப் போன்ற சிங்கமே தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஏரிந்து சரிந்த தேக்க மரம், அன்று கனவிலே தோன்றாது, நெந்துபோன குரவிலே திருமணமாகாதா நமக்கு என்ற ஏக்கத்தோரணையில் தன்னைப் பார்த்துக் கேட்டு ஏங்கிய சிங்கத்தையே அன்று கனவிலே தோன்றக் கண்டு அடிமனதிலே ஆறுதல் கொண்டு நித்திரையாகி விட்டான், சிதம்பரம் நித்திரையிலும் சிரித்துக்கொண்ட முகத்தோடு உறங்கிப்போய் விட்டான் அவன்.

இருளினைத் துளாவிக் கண்சோர உறங்கிவிட்ட சிங்கத் தின் கனவிலே எத்தனையோ காட்சிகள் தோன்றி தொடர பற்று மறைந்தன. அடிக்கடி காணும் அர்த்தமற்ற கனவு களோடு, மனதினுள்ளே சேமித்து ஏகாந்தத் தனிமையில் நெஞ்சம் இன்புறும் கனவுகளையும் முன்பு அவன் கண்டு வருவான். இன்றோவெனில் ஒரு தொடர்பற்ற போதும், ஏதோ ஒரு தொடர்பு அவன் கனவிலே தெரிந்தது....

ஒரு பெரிய தோணியில் தன்டு வலிக்கும் ஏராளமானோரில் சிங்கமும் ஒருவனாய் நின்றான். இந்தத் தோணி

பிறகு பெரிய கப்பலாகவும் தோற்றியது. அந்தக் கப்பலின் நடுவே ஒல்லியான ஒருவன் முடிதரித்து அரசனைப்போல நின்று சவுக்கால் அவர்களை அடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தனது மற்றக் கையிலே ஒரு நீண்ட கணக்குப் புத்தகத்தை வைத்திருந்தான். அந்த அரசனைச் சுற்றி ஏராளம் கொழுத்த அழகிகள். அவர்களுக்கு நடுவே அந்த நிர்வாண நடிகையும் நின்றாள். சிங்கம் சவுக்கோடு நிற்கும் அந்த அரசனை உற்று நோக்கினான். உற்று, உற்றுப் பார்த்தான். அரசனின் முகம் கலங்கிய தண்ணீரினுள் பிம்பமாக மங்கித் தெரிந்தது அந்தக் குரவின் கணைப்பு ஆரோக்கிய நாதனின் சத்தமோவைச் சிங்கம் ஐயுற்றான். சிங்கம் பற்களை நரும்பிக்கொண்டான். அவன் முன்னே சுதந்திரமனிதனாக மாணிக்கம் தோன்றிச் சிரித்தாற்போல இருந்தது. அதே புன்னகை, கையில் பத்திரிகை, அரிவாள் சம்மட்டி. சிங்கம் ஆச்சரியத்தை விழுங்கிக் கொண்டு மாணிக்கத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கமுன் மாணிக்கம் உருக்கரைந்து போனான். சிங்கம் பக்கத்தில் தண்ணோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்த சிதம்பரத்தைப் பார்த்தபோது அவன் அழுதான். முகத்தை தனது இடது தோளினுள் புதைத்து விம்மி விசம்பிநெகிழ்வாக அழுதுகொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சற்றுத்தள்ளி முன்னேயும் ஒரு நிர்வாணம்நின்றது. அந்தப்பெரிய அம்மனத்தினை இடையிடையே வெட்கத்தோடு சிதம் பரம் நோக்கிக் கொண்டிருந்ததனைச் சிங்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்தக் கப்பல் மறைந்தது. ஒரு கடை வீதி தோன்றிற்று. கடை வீதியின் மூலவில், தலை முழுகி நிலத்தில் விழுது படார்த்திய ஆலமரம். இருப்பதற்கென்றே துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் ஆலமர வேரில், சிங்கம் தலையை முழங்காற் சில்லுகளில் பொருத்திக் குந்தியபடி யிருக்கும் போது ஏராளம் பெண்கள் நிர்வாணமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றார்கள். வீதி கூட்டும் அந்தக் தனுதனுப்பானவள், கடையில் சாப்பாடு எடுத்துச் சாப்பிடும் நெசவரீச்சர். குறுக்குக் கட்டுடனே மீண்

விற்பவள். பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போகும் மாணவிகள்.... ஆகிய யாவருமே அம்மணம். நன்றாகக் கூர்ந்து பார்த்தால் முகந்தான் அவர்களுக்குரியது. உடல், நிர்வாணமான அவர்களின் உடலோ, அந்தச் சினிமா நாட்கையின் காமந்துஞ்சும்பும் அதே உடல் தான். பிறகு ஒரே கிணறுகள் அழுது விசும்பும் சிதம்பரம். ஒட்டடைப்படிந்த கூரைகள். சிங்கத்தின் இடுங்கிய கண்களுள் கோபம் ஜாவாலை பரப்பு கின்றது. ஓட முயல்கிறான், ஆனால் கால்களோ அசைய மறுக்கின்றன. ஓட முடியவில்லையே என்று சினம். ஒட்டடைப்படர்ந்த சமையலறைக்குள் அந்த மெலிந்த அரசன் காச எண்ணிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவனை உதை உதையென்று உதைக்கின்றான் சிங்கம்.. ஒரேமழு! சீறிச் சீறி எழும் காற்று...

சிங்கத்தின் காற்பெருவிரலை ஏதோ நக்கிக் கடிக்தாற் போலிருந்தது. சிங்கம் சின்று பொங்கிய ஆத்திரத்தோடு தன்னிச்சையாக எட்டி உதைத்து நித்திரை கலைந்து ஆவென்று வாயைப் பின்று இரு கைகளையும் பின்னால் விரைப்பாக உயர்த்திச் சோம்பலை முறித்துக் கொண்டு கண்களைத் திறந்தான்.

ஐந்து மணி போல, வழுமையாகவே அவன் கால்களை நக்கி நித்திரையினின்றையுப்பும் சடையன், எதிர்பாராது கிடைத்த கனமான உதையினால் சுருண்டு, பந்தென எகிறி வாசலடியில் 'வாள்வாள்' என ஈனஸ்வரமாய்க் கத்திக் கொண்டு போய் தலைக்குப்புறவாய் விழுந்து உடல் ஆறி ஆட்டுக் கல்லின் அருகாக அனுங்கியபடியே முன்னங் கால் களினுள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு கிடந்து முற்றாகவே நித்திரையிலிருந்து விழிப்புற்ற சிங்கம் மனவருத் தத்தோடு எழுந்து. தன் மனதினையே கடிந்து கொண்டு “இங்கை வாடா, சடையா என்னோடை கோவமா?” என்று ஆதுரமாகக் ககட்டபடி ஆட்டுக்கல்லின் அருகே கோணியபடி கிடந்த சடையனைத் தூக்கி ஆதரவோடு கைகளினாற் தடவினான். சடையன் நிலையுணர்ந்து செல்ல மாய் அனுங்கிக் கொண்டு தலையினைக் குறாவி அவனின்

அனைத்த கைகளினுள்ளே முகத்தை உராஞ்சியது. சிங் கம் சடையனின் சிலிர்த்த தலையினை ஆதரவோடு வருடத் தடவிக் கொண்ட எதிரே நோக்கினான்.

கடையின் பின்புறத்திலே ஐந்தடி வரை தள்ளியுள்ள சமையலறையின் முன்புறத் திண்ணையோரமாக நின்று பார்த்தால் 'காமாட்சி விலா' சின் நடுப்பகுதி தெளிவாகவே தெரியும்.

கடையின் பின் பக்கமாய் இலை எறிவதற்கான பெரிய பீப்பாத் தகரமும், அதின் நேர்மேலே வாளி ஒன்றினுள்ளே சாப்பிட்ட பின்னர் கைகழுவத் தண்ணீரும், பேணியும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கடையின் நடுப்பகுதியில் நாலுபுற வும் நீண்ட நான்கு மேசைகளும், எட்டு வாங்குகளும் வைக் கப்பட்டிருந்தன. அதை கடை திறந்திருக்கின்ற நேரமெல்லாம் ஆட்களாலும் இலையான்காளாலும் நிறைந்திருக்கும் வடபக்கமாயிருந்த நீண்டமேசையொன்றின் அருகேயிருந்த காலுடைந்த ஸ்டூலின் மீதிருந்துதான் சிங்கம் சாப்பிடுவது வழக்கம். அதற்குத்த பெரிய மேசையில் சாப்பாடுகள், பொரித்த மீன் தகரம், குழம்புப் பாத்திரத்தின் அருகே நொண்டிக் கதிரையில் வாழையிலைகள். கடையின் முன் புற இடப் பக்கத்தில் தேனீர்ப் பொயிலர். பெரிய கிடாரத் தில் தண்ணீர், அரைப்பழமாயுள்ள வாழைக்குலைகள், அவற்றின் அருகேயுள்ள பெரியதொரு பெட்டியின் மேலுள்ள கண்ணாடி அலமாரியுள் 'தயவு செய்து கை போடாதீர்கள்' என்ற அறிவிப்போடு வடை, சூசியம், வாய்ப்பன் வகையறாக்கள், முன்புறத்தின் வலது பகுதியில் சொக்கிளேற், இனிப்பு சுருட்டுப் போத்தல்கள், பத்திரிகைகள், சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகங்கள் நிறைந்த ஆரோக்கிய நாதனின் மேரையும், தலையனை போட்ட கதிரையும், அவர் அமர்ந்திருக்கும் கதிரையின் பின்னாலுள்ள பிறாக்கி யில் சோடாப் போத்தல்களும், வேறு சில்லறைச் சாமான் களும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் மேலே, விங்கன், காந்தி, கென்னடி அண்ணாத்துரை, எம். ஜி. ஆர், சடா

முடிச் சிவபெருமானின் நிஷ்டை கோலப்படம் ஆகியன மாட்டப்பட்டிருந்தன. அந்த வரிசைப் படங்களுக்கு மிக உயரே பெரிய பிறேமிடப்பட்ட விநாயகர்ஸ்டெவியின் படங்கள் பூச்சரங்களால் அழகுறுத்தப்பட்டு பார்ப்பவருக்கு மனத்திருப்தியைக் கொடுக்கும் விதத்திலமெந்திருந்தன. என்றால் அந்தத் தெய்வங்களின் படத்திற்கு தீபமும் ஊது வத்திக் குச்சியும் எரிக்கப்படுவதுண்டு இதுதான் 'காமாட்சி விலாஸ்.'

சிங்கம் முற்றிலும் தீராத சோம்பலை முறிப்பதற்காகச் சடையனைக் கீழே இறக்கிவிட்டு உடலைச்சரித்து நெனிந்து கைகளைப் பின்னே மடக்கி ஆவென்று வாயைப் பிளந்து கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு, இடது கைப் பின்புறத்தால் தடவாயைத் துடைத்தான். அவ்வேளை இலை நிறைந்த குப்பத்தகரத்தை ஒரு சிவப்பு நிறமான பையன் கவிழ்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றான் சிங்கம்.

மெலிந்த அச்சிறுவனின் முதுகைப்பார்த்த சிங்கத்திற்கு அவன் அந்தக் கடைக்குப் புதிதாக வந்தவன் என்று மனம் சொல்லிற்று. குப்பைத் தகரத்தை நிமிர்த்திவிட்டு, கைகளைத் துடைத்த அந்தப் பையன் நீலக் காற்சிட்டை அணிந்திருந்தான். முன்புறம் மட்டும் ஒரு மயிர்க்கற்றை, மிகுநித்தலைமயிர், ஒட்டக் கத்தரிக்கப்பட்டு அவனது உருண்டமுகத்தை மேலும் உருட்டிக் காட்டிற்று. பெரிய முழிக்கண்கள், களை மிதக்கும் முகத்திலே எதையோ இழந்த ஏக்கமும் கலந்து தெரிந்தது. அவனுக்கு பண்ணிரண்டு வயது மதிக்கலாம்.

தான் நிரந்தரமாகவே படுத்து வரும் ஒதுக்கிடத்தினை சுத்திகரிக்கும் அவனைப் பார்த்து எவ்விக் கொண்டு குரைத்தது சடையன். பயந்த சுபாவமுள்ள சிறுவன் போலும் அவன். குனிந்து கொண்டு கடையினுள் நுழைவதற்கு அவன் விரைந்த போதினில் சிங்கம் சற்றுத் தனிவான குரவிலே 'இங்கை வாடா பொடியா' என்று அழைத்தான்.

புருமடர்ந்து கூசிப் பார்க்கும் சிங்கத்தின் கண்களையே தயங்குகின்ற தன் விழிகளினால் முதலிலே பார்த்துவிட்டு எஜமானின் அதட்டலுக்குட்பட்டு அவனின் கால்களின் கீழே வந்து குறாவி முடங்குகின்ற நாய்க்குட்டியினைப் போல அந்தச் சிறுவன் சிங்கத்தின் எதிரே வந்தான். ஒரு பக்கத்துக்கு இழுத்து நடப்பது போவிருந்தது அவனு கெந்தல் நடை. 'ஓன், என்னைக் கூப்பிடுகிறாய்?' என்ற பாவனை உருண்ட முகத்தின் தயக்கத்தில் மௌனமாகத் தோனித்தது.

இடது கையிலுள்ள பச்சை குத்தப்பட்ட சிங்கத்தினைத் தடவிய படியே அப்பையனை சிங்கம் கேட்டான்; "என்ன பேர்? நேற்றுதான் இஞ்சை வந்தனியோ?"

இதுவன் முதலிலே தலையை ஆட்டினான். "அருணா சலம்... முந்தநாள் ராத்திரி போலைதான் இஞ்சை வந்தனான்...."

இரு கைகளையும் முன்புறமாகக் கோர்த்து நின்ற அருணாசலத்தின் வலது கை மோதிர விரலில் வெள்ளி மோதிரம் மினுங்கிற்று.

"எந்த ஊர்? ஐயா அம்மா இருக்கினையோ? பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போன்னியோ?"

சிறுது தாமதித்துத் தனும்பிய குரலினிற் பதில் வந்தது.

"கொழும்புக்குறையிலைதான் இருக்கிறனான். அம்மா இருக்கிறா. ஐயா மூண்டாம் வருஷந்தான் செத்துப் போனவர். அம்மாவும் நானும் தங்கச்சியுந்தான் வீட்டிலை இருக்கிறம்...."

சிறுவனின் கண்கள் கலங்கின, வீட்டு நினைவுகள் வந்தனபோலும். பிறகு அவனே நினைத்துக்கொண்டவன் போலப் பதில் சொன்னான்; "ஐஞ்சாம் வகுப்பு மட்டும் படிச்சனான். நான் நல்லாப் படிப்பன், ஆனால் வீட்டுக்

கண்டத்திலை படிப்பை நிப்பாட்டிக்கொண்டு ஏதாவேன் வேலை செய்ய வேண்டியதாகப் போச்சுது.”

பெழுச்சுப் பிதுங்கிய சிறுவனின் குரவில் வயதினை மீறிய பொறுப்புனர்வும் வேதனையும் குழைந்திருந்தன. பார்வைக்கு கதைக்கவே மாட்டான் போலத் தோன்றிய அவன் வாயேத் திறந்ததும் வயதை மீறியவனாய்க் கதைத் தது மனதினுள்ளே அவன் மீது சிங்கத்திற்கு பரிவினை ஏற்படுத்தியது. பால்மணம் மாறாத அந்த முகத்தையே சில கண்கள் உறுத்துப்பார்த்தவன், எதிரே தெரிந்த வளையில் பின்னியிருந்த சிலந்தி வலையில் பார்வையினைவைத்தான். அவனது இளமைக் காலம் நினைவிலே, வெள்ளம் உருட்டி வருகின்ற குப்பை கஞ்சல்களினைப் போல் அள்ளுண்டு வந்தது

“என்னவோ வந்திட்டாய், நீ சின்னப் பொடியன், கவனமாக வேலையைச் செய்து ஒழுங்காயிருக்க வேணும் தெரிஞ்சுதா?”

சிறுவன் பயபக்தியோடு தலையசைத்தான்,

அருணாசலத்தோடு சிங்கம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அப்போதுதான் இறைச்சிக் கடைக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பிய சிதம்பரம் கணைத்தபடியே அருணாசலத் தைப் பார்த்துச் சொன்னான், “என்ன... எங்கடை ஒணாய் வெள்ளாடு ஒண்டைப் பிடிச்சுக்கொண்டு வந்துட்டுது போலை....”

சிதம்பரம் சொன்னது சிங்கத்தின் மனத்தினிற்கு சரியாகவே தெரிந்தது அந்தக் கடையிலே அவனைப் போலவே இரு சிறுவர்கள் வேலை செய்வதைச் சிங்கம் அறிவான்.

இய்வொழிச்சலோடு அவர்கள் நின்றதில்லை. முதலாளி யிடமும், அங்கு வரும் சண்டியர்களிடமும் குட்டுப்பட்டே அவர்களுக்குத் தலை விறைத்துப் பெருத்திருக்கும். ஐந்து

வருஷங்களிற்கு முன் அங்கிருந்து களவாகத் தப்பியோட முயன்ற பூபாலன் என்ற பதின்மூன்று வயதுப் பையனை எப்படியோ தேடிக் கண்டுபிடித்து வந்த ஆரோக்கியநாதன் பூபாலனைக் கடையின் பின்புறத்திலுள்ள சோகைபிடித்துக் காய்ந்த வேப்ப மரத்தில் பகல் முழுவதும் கட்டி வைத்து அடித்தார். அன்று பகல் முழுவதும் அவனை யாருமே அவிழ்த்து விடவில்லை. பூபாலனை எக்காரணங் கொண்டும் அவிழ்த்து விடக் கூடாதென்று ஆரோக்கியநாதன் கட்டளை இட்டிருந்தார்.

கால்களின் கீழே ஊர்ந்த ஏறும்புகள் முழங்கால் வரை ஏறிக் கடிகடியென்று கடித்தபோது தன் சூழ்பிய கால்களினை ஏற்றிக்கொண்டு பூபாலன் ஊளையிட்டான். அன்று அவனை வேப்பமரத்தில் கட்டிவைத்து ஆரோக்கியநாதன் கண்ணங் கண்ணமாக அடித்ததின் பிறகு அவனுக்கு வலது கூது புலனிழுந்து செலிடாகிவிட்டது. அனாதையான அவனிற்காக எல்லோரும் மறைமுகமாகப் பரிந்து கொண்டார்கள்.

இரவின் நடுவேளையில், சுவர்க் கோழிகளின் இரைச்சலுள் தங்கள் குரலைப் பதித்துக் கொண்டு அவனுக்கு ஒத்தடங் கொடுத்து அவனை அங்குள்ள சக சிப்பந்திகள் தேற்றினார்கள். மறுநாள் விதியற்புறமாகப் பூபாலனின் முகத்தைப் பார்த்த எல்லோருக்குமே மனம் கீக்கித்தது. அட்டுச் சிரிப்போடு வளவளத்துக் கொண்டு திரியும் அவனது களையான முகம், கல்லின் அசையாத் தண்மையாய் இறுகிப்போயிருந்தது ஊழைக்கும் பாஸையுண்டு. அவனுக்கோ பாஸையின் பாதைகளே இறுகி முடினாற் போல நடமாடினான். அதே மாற்றத்தின் பரிணாமத்தி னோடு இப்போதும் பூபாலன் அங்கேயேதான் வேலை செய்கின்றான். வலது கையின் சின்னிவிரவின் நகங்களைக் கடித்தலை இப்போது கோபத்தின் பாஸையாக்கிய தொண்றே அவனது மாற்றம், யாராவது கடையிலே குழப்படி செய்தாலோ, கீழ்ப்படிய மறுத்தாலோ ஆரோக்கியநாதன் பூபாலனையே உதாரணங் காட்டுவது வழக்கம்.

அவ்வேளைகளிலே தொன்றும் பூபாலனின் முகத்திலே கருமைப்படர்ந்து கண்களிலே ஆவேசமான வெறி பிறக்கும். கைகளின் முஷ்டிகளைப் பிசைந்து தொடைகளோடு குத்திக் கொள்வான். பற்களை நரும்பிவிட்டுக் காறித் துப்புவான்; எதிரேயுள்ள தன் எதிரியின் முகந்தனிலே எரிச்சலோடு துப்புகிறாற்போல.

ஒரு நாள் பூபாலனின் பழைய வரலாற்றினை எக்காளக் குரவிலே சிதம்பரத்திற்கும் சிங்கத்திற்கும் பூபாலன் அங்கேயே நிற்கின்ற போதிலே ஆரோக்கியநாதன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் பூபாலனின் முகம் வெஞ்சினத்தோல் உப்பி, நெருப்புத் தணவின் சிவப்பாகிக் கண்கள் எரிந்ததனைச் சிங்கம் நன்றாகவே கவனித்தான்.

தன் வீரப்பிரதாபத்தினைச் சொல்லி விட்டு ஆரோக்கியநாதன் அங்கிருந்து போனதின் பின்னர் பூபாலன் மெதுவாக வஞ்சம் தீர்க்கின்ற குரவிலே முனு முனுத்தான்: “புலி பதுங்கியிருக்குது. ஒரு நாள் பாய்ஞ்சு கடிக்கேக்குள்ளே விஷயம் விளங்கும். உன்னை நான் பழிக்குப் பழி வாங்காமல் விடுவேனோ நால்கள்கூடி”

அவனுடைய இலோசான முனுருணுப்பு பாம்புச் செவியனான சிங்கத்திற்குத் தெளிவாகவே கேட்டது. அவன் தனக்கு நன்கு தெரிந்த ‘வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான்’ என்ற பழமொழியினைத் தன்னுள்ளே முனு முனுத்துக் கொண்டான். எனினும் நோஞ்சானான பூபாலன் மேல் சிங்கத்திற்கு இனந்தெரியாததோர் மதிப் பிருந்தது.

பூபாலனின் தோற்றம் சிங்கத்திற்கு வளைந்த புடலங்காயையே நினைவுட்டும். நோஞ்சான் உடலுக்கேற்ற நீளமுகம். குத்திட்டு நிற்கும் தலைமயிர் கண்கள் மட்டும் உருண்டை.. பளைப்போடிருக்கும். அவனுக்குக் ‘கோழி முட்டைக் கண்ணன் என்ற செல்லப் பெயரும் அங்கே உலவிற்று. அந்தப் பட்டப் பெயரை அங்கே வேலை செய்

கின்ற பூபாலனின் வயதினான் சுகுமாரனே அவனுக்குச் சூட்டியிருந்தான். பூபாலனின் மேல் சுகுமாரன் மட்டுமே நிறைந்த வாஞ்சை கொண்டிருந்தானாகையினால் அவன் கூறும் எதையுமே கண்களைப் பரக்க விரித்து ஏற்றுக் கொண்டு விடுவான் பூபாலன்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டினை முன்றரை மணிக்குச் சாப்பிட்டுவிட்டு, சமையலறைப் பக்கத் தின்னையடியில் வந்திருந்து, சிங்கத்திடம் நெருப்புக் கொள்ளி வாங்கி பீடி பற்றவைத்துக் கொண்டு, தன்பார்வையினை கிழுத்தடிக் காய்ந்து, பாதிப்பக்கத்துக் குழுகளின் இலைகள் சமைய வறை நெருப்பு வெம்மையினால் கருகியிருக்கும் வேப்ப மரத்தையே கூர்ந்து பார்த்து பூபாலன் யோசித்திருப்ப தனை அடிக்கடி சிங்கம் கண்டிருக்கிறான்.

கணப்பொழுதிலே யனதிலே தோன்றிற் பழைய நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டுக் கொண்டே, திங்கம் தன்வெதிரே இன்னும் தயங்கியபடி நிற்கும் அருணாசலத்தைப் பார்த்து, “அருணாசலம் நீ உள்ளை போல. உனக்கு காலமையிலை நாலு இடியப்பம் மட்டுந்தான் கந்தையா தருவான். உனக்கு அது போதாட்டில் களவு எடுத்து தின்னாதை.... உனக்கு நாலு போதாதுதான்... பசிச்சால் என்னட்டை வந்து சொல்லு.....” என்றான், அருணாசலம் தலையை அசைத்தான்.

அருணாசலம் நடையைச் சரித்து பின்புறப் படிகளுக்கு நடந்து போனான். சிங்கம் அவன் நடந்து போவதனையே இரக்கத்துடன் பார்த்தபடி நின்றான், அவனது எண்ணங்கள் அருணாசலத்தின் காலடிகளில் சிக்குண்டு தன்னுடைய பழைய வாழ்வின் நினைவுகளிலே போய்த்தரித்து நின்றன. “பாவம், பச்சைப் பொடியன்.....”

பீடியைக் கடைசித் தம் இழுத்து முடித்து விட்டுத் தூர வீசியெறிந்த சிதம்பரம் இறைச்சி வெட்டுகிற கத்தியைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். சடையன் அவனது காலடியிலே வாளி ஆட்டிக் கொண்டு நின்றது.

3

அதற்குள் தன் வாழ்வின் பூர்வீகத்தில் சில பகுதிகளை சிங்கம் மறந்து போய் விட்டான். அவற்றினை ஆழ்ந்து துருவி நெஞ்சிலிருந்து மீட்டெடுத்து நினைக்கவும் அவன் விரும்பியதில்லை. இளவயதில், நினைவு தெரியாப் பருவத் திலே தாயைப் பறிகொடுத்ததின் பின்பு, தந்தை எங்கி ருந்தோ கூட்டி வந்த பெண்ணை தன்னுடைய சிறிய தாயாக ஏற்றுக் கொண்டு, உலக வழமைக்கு மாறாக அவளது கருணை பொலிந்த பராமரிப்பிலே வாழ்ந்து, அவளின் பராமரிப்பையும் தன் தகப்பன் இறந்ததின் பின்பு இழந்து பிறகு தங்குமிடமின்றி மனம் உழன்று ஒரு கடையிலே போய் நின்றதிலிருந்து - அந்தப் பதினைந்து வயதிலிருந்து தான், அவன் வாழ்வில் கழிந்த வருடங்களெல்லாம் அவனுக்குத் தெளிவாக நினைவில் வேர்றாது நிற்கின்றன. அவையெல்லாம் முன் நிலத்திலே நடந்து களைத்த கதை தான்.

சிறுவயதிலிருந்து அவன் தான் வாழுகின்ற சமுதாயத்தின் தாறுமாறான ஒழுங்கீனங்களையும் ஆபாசங்களையுங் கண்டு, அவற்றின் நடுவே நடந்து உலாவியிருக்கிற போதிலும், அவன் அந்தத் தாறுமாறுகளுக்குள் சிக்காது ஆத்மா நச்சத் தனமடையாது வாழ முயன்றிருக்கிறான். நல்ல மனிதனாய் வாழ வேண்டும் என்ற ஆசையை அவனாது நெஞ்சிலே, அவனது சிறிய தாய் தன் வாஞ்சையினாலும், அன்பு கணிந்த சொற்களினாலும் விதைத்திருந்தாளாயினும்

அதை நடைமுறையாக உலகில் மாற்ற சிங்கம் இளவுயதில் சளையாது முயன்று, “இவன் ஒரு சாமிப் போக்கானவன் பாவத்தார்...” என்ற பெயரினைப் பெற்றிருக்கின்றான். அவன் உருவில், சிரிப்பின் கர்காப்பில், பேச்சின் தொனி யில், நடையின் துச்சமான ஒசையில் அவன் ஒரு மாதிரி யான் ஆள் என்று பார்ப்பவர் மாம் கற்பிதம் செய்து கொண்டாலும் அவனது மனம் மற்றவரின் மனமுடிவு களுக்கு எதிரிடயாகவே இருந்தது என்பதை உணர்ந்தே ஒரே மனிதன் நடேசன் என்ற அவனது நண்பன்தான். மற்றவர்களைத் தன்னோடு நெருங்கவிடாத ஆகிருதியும், மௌனமென்ற சுவரும் அவனைப் பிறரிடமிருந்து பிரித்து வைத்துவிட்டன. அந்த மௌன குணம் பால்ய காலத்தின் மனவளர்ச்சிக் குறைவாலும், அன்பே கிடையாத தோல்லி யடைந்த எதிர்பார்ப்பின் விளைவாலும் அவனுக்கு கிட்டியிருக்கலாம்.

பதினேழாவது வயதிலே, பலசரக்குக் கடையில் எடுப்பியாளாகச் சிங்கம் நின்ற நாட்களிலேதான் அடுத்த கடையிலே வேலைக்கு நின்ற நடேசனின் தொடர்பு அவனுக்கும் கிடைத்தது. அதற்கு முன்னர், தான் போய் வேலைக்கு நின்ற கடைகளிலெல்லாம் அடியையும், உதையையும் அவற்றைவிடக் கொடுமையான திட்டுக்களையும் வாங்கி அவை கொடுத்த வேதனையினால் நெஞ்சம் வெதும்பி அதுவே தலைவிதியென வரித்துக் கொண்ட அவனது மனம் புதுத்தெட்டும், புத்துக்கமும் பெற்றது, நடேசனின் தொடர்பிற்குப் பிறகுதான். நடேசனின் நட்புத்தான் சிறுமைகள்கு சிறுங்குணத்தினை, ஆண்மையின் கம்பீரத்தை ஊட்டிச் சிங்கத்தின் வாழ்வினை நச்சுப்படாது காத்தது. என்றாலும் நடேசனின் நட்பையும் அவன் இழந்துபோனான். அது சிங்கத்திற்கு மிகவும் துரதிருஷ்டப்!

அந்தப் பலசரக்குக் கடையின் பின்புறத்தில் பெரிய தோர் கிணறிருந்தது. ஆழமான, வயதான அக்கிணைறு

அந்தக் கடைக்கு மட்டுமல்லாது, கடையின் பின்புறமிருந்த மூன்று குடும்பங்களுக்கும் தண்ணீர் கொடுத்து வந்தது. அந்தக் கிணற்றடியிலேதான் வீரசிங்கத்திற்கும் நஷ்டசூக்கும் பகைமை தோன்றக் காரணமாயிருந்த தங்கம்மா தண்ணீர் அள்ள வருவது வழக்கம். வாவிபத்தின் சுந்த வயது தங்கம்மாவுக்கு. அவளது தகப்பன் மூட்டை தூக்கிப் பிழைப்பவன். தங்கம்மாவின் மிரண்ட கண்களில் முதலில் விழுந்த இளைஞர் நடேசன்தான். பார்வைக்கு வசீகர மான அவனையே அடிக்கடி பார்த்து நகைப்பதையும், இளமைக்கேட்டுப்பிரிய சிருங்கார சேஷ்டைகள் செய்வதனையும் அங்கேயிருந்த வீரசிங்கம் அறியமாட்டான்.

தங்கம்மாவின் அழகு எவரையும் கிறங்கடிக்கக் கூடிய தல்ல. ஆனால் அவளின் படபடவென்ற வார்த்தைகள், துடிப்பு அரைகுறையாய் மூடியிருக்கும் மோகனமான கண்கள், அழகியமுக்கினில் மினுங்குகின்ற ஒற்றைக் கல்லு மூக்குத்தி ஆகியனதான் அவளின் யெளவன்திற்கு அணிகலன் களாயமைந்திருந்தன. அவள் மூன்று வொயில் சாறிகளைத் தான் மாற்றி மாற்றிக் கட்டுகின்றாள். முந்தானையை வரிந்து இடுப்பிலே கட்டியிருக்கும் அவள், வீரசிங்கமும் நடேசனும் நல்ல சிநேகிதர்கள் என்பதனை அறிந்திருந்தாள். அதனாலேயே சிங்கத்தைக் கண்டதும். தங்கம்மா மரியாதையாக கிணற்றடியில் வாளியை வைத்துவிட்டு ஒதுக்கமாய்ச் செல்வதனையும், புன்னகை புரிவதையும் பழக்கமாகக் கொண்டு விட்டாள்.

ஒதுக்கமும் புன்னகையும் ஒன்றுமறியாத வீரசிங்கத் தின் மனதிலே நெருப்பை, ஆசையென்னும் மோகமயக்கத் தினை மூட்டிவிட்டன. தனிமையிலே, இரவின் உறக்க வேளையில் கண்ணுறங்காத இருளினிடையே கண்மலர்ந்த அவளையே நினைத்து அந்த அறைக்குள் இரு பெருமூச்சுகள் தகித்துத் தடுமாறின. இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் திரையிட்டிருந்ததே, பகைதோன்ற மூலக்காரணமாயிற்று.

வீரசிங்கத்தின் வாழ்வு அந்தப் பலசரக்குக் கடையோடேயே பின்னக்கப்பட்டிருந்தது. காலை ஆறு மணி முதல் இரவு பதினோரு மணி வரைக்கும் அவன் நெருப்பு வெம்மையேறித் தகிக்கும் தண்ணீர் பொயிலரைப் போலவே இயங்கிக் கொண்டிருப்பான்: பன்னிரெண்டு மணிக்கு கடையிலேயே பழைய சாக்குக் கட்டிலொன்றிலே உறக்கம். அதுவும் படுத்தவுடன் திடுக்கிட்டெழுகின்றாற் போன்ற அவல நித்திரை.

அவனது முதலாளி தண்ணுடைய கடையிலே சிபி பந்திகள் ஓய்வாகியிருப்பதனைக் காணவே பிடிக்காதவர். சவுக்கிள் சுளிரென்ற அடிகளினைக் கூடத் தோற்கடிக்கும் அவருடைய கடுமொழிகளை வந்த புதிதிலே தாங்க முடியாது மனங்குமுறி அழுங்கிய வீரசிங்கத்தை நடேசன் தான் உற்சாகப்படுத்தி மனம் நிமிர வைத்தான். ஆணிவையும், துக்கத்தினை வீரட்டும் தன்மைபிக்கையை யும் நடேசனிடமிருந்துதான் வீரசிங்கம் கற்றுக் கொண்டான். வாலிபத்தின் வைகறை நாட்களெல்லாம் வீரசிங்கத்திற்கு துயரின் கரிய நிழல் படிந்த நிகழ்ச்சிகளாலேயே கறைபடிந்திருந்தன. அவனது இன்பதுன்பம், சுகதுக்கம் யாவுமே பிரீர் அறியாத சிறு காற்றின் அசைவோடு அவன் வாழ்வில் புகுந்து தடந் தெரியாது அழிந்து போயின. அவன் அழுவதற்கு வெறுத்தும் சிரிப்பதற்கு பயந்ததுமான மணோநிலை உருவான காலப்பகுதி அந்த வயதிலேதான் என்பதனை அவன் நன்றாகவே நினைவில் கொண்டிருக்கின்றான்.

“ஆருக்கும் பயப்பிடாதை. பயந்து நடக்கிறவன் பல கடவை சாகிறான். அடிக்க வாறவனுக்குத் தலை குனியாதை... நீ திருப்பி அடிக்கக் கூடியவன் என்று மற்றவன் தண்ணைப் பற்றித் தெரிஞ்சிருந்தால் உவக்கு அடிக்கிற துக்கு அவன் கணவிலும் யோசிக்கமாட்டான். ஏழைகளிட்டை உள்ள ஒரே செல்வம் துணிவு ஒண்டுதான். அதுதான் ஏழைகளுக்குள் பலம் கொண்ட ஆயுதமும்...”

நடேசன் சொன்ன சொற்கள் யாவும் வீரசிங்கனின் நெஞ்சினிலே வெண்டிலையில் வரையப்பட்ட ஒவியம் போலப் பதிந்து, அர்த்தம் பெற்ற உணர்ச்சியாய் நிலை கொண்டதின்பின்னரே முதலாளியை, அவர் சுடுமொழி களோடு தன்னை மிரட்டி வருகின்ற போதிலே வீரசிங்கம் நிமிர்ந்து ஆக்ரோஷப் பார்வையுடன் பார்த்தான்; சீறி திற்கும் வேங்கையின் முகத்தில் முஷ்டியால் குத்துவதற்கு யாருக்குத்தான் துணிவு வரும்? அன்றைய தினத்திலி ருந்து சிங்கத்தோடு அதிகம் கதைப்பதினை முதலாளி குறைத்துக் கொண்டு விட்டார்.

கிணற்றடியில், மாலை நேரக் கருக்கலின் போது தங்கம்மா நீர் அள்ளிக் கொண்டிருந்த வேளையில் நீண்ட நாட்களாய் நெஞ்சினுள்ளேயே பதுக்கி வைத்திருந்த ஆசையினைக் கூசுங்கண்களிலே நிறைந்த ஒளியோடும் அசாத்தியமான துணிவோடும் போய் அவளிற்கு முன் நின்ற மெல்லவாகக் கூறினான் வீரசிங்கம். கிணற்றடி ஒரமாக நின்ற வெள்ளெருக்கம் செடியோரமாக அதற்கு முன் பலதடவை நின்று அதனைச் சொல்ல நினைத்து விட்டு சொல்ல முடியாத மனநிலையில் திரும்பிப் பல தடவைகள் சென்றிருக்கின்றான். அந்தப் பயங்கரமும், பரப்ரப்பின் சிறகடிப்பும் நிறைந்த நிமிஷங்களின் விளைவோ வேறுவிதமாயிருந்தது. சிங்கம் தன் ஆசையினைச் சொல்லி முடித்த மறுவினாடியே ஒரு சேற்றுப் புழுவினைப் பார்ப்பது போல அவ்வளவு கேவலமாக சிங்கத்தைத் தங்கம்மா ஏறிட்டாள். பிறகு தன்னீர் அள்ள வந்த குடத்தையும் நிரப்பாது தூக்கிக் கொண்டு வீட்டினை நோக்கி நடந்து சென்றாள்.

சிங்கம் இடிந்து போய் பரிதாபகரமாக நின்றான். பிறகு சிங்கத்திற்கு வேலையே ஓடவில்லை. எப்போதடா படுக்கையில் போய் விழுவது என்று மனம் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதோடு தங்கம்மாவின் தாய் அல்லது தகப்பன் உரத்துத் தன்னைத் திட்டிக் கொண்டும்

வண்மம் தெறிக்கும் பார்வையுடனே கடைக்கு வருவது போலவும் இடையிடையே பிரமை ஏற்பட்டிருந்தது. அடிக்கடி தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டிருந்தான். தங்கம்மா இனி என்னென்ன செய்யப் போகின்றாளோ.... சிங்கத்தின் உடலும் உணர்வுகளும் ஒரு சேர நடுங்கின.

தங்கம்மாவின் தகப்பன் ஒரே குத்தில் சிங்கத்தின் எல்லாப் பற்களையும் நிலத்தில் விழச் செய்து விட்டுத் தான் அடுத்த வேலையினைப் பற்றிக் கவனிப்பான்; கதைப் பான். சிங்கத்திற்குத் தனியே போயிருந்து தலைதலையாக அடித்துக் கோள்ள வெண்டும் போவிருந்தது.

'என்னிலே என்ன பிழை? இந்தத் தங்கம்மா என் என்னைப் பார்த்து அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்? மயக்குவதுபோல என்னைப் பார்த்தாள்? மரியாதையாக நடந்துகொண்டாள்?.... கூம்மா ஒன்றுமே யோசியாமல் ஒரு பாட்டிலே கிடந்த என்னை இல்லை தானே இப்படிக் கேட்கவும், மனந்துடிக்கவும் வைத்தாள்..... இவள் ஏன் என்னை இப்படியொரு பேயனாக்கி சீரழிக்க நினைத்தாள்... இப்போது நான் என்ன செய்ய?'

இரவு பதினொருமணி, மிகத்தாமதித்தே அன்று வீரசிங்கத்திற்கு நித்திரை வந்தது. மனத்தில் கமைகள் முட்டை முட்டையாக அமுக்கி அழுத்திக் கொண்டிருந்தன. இரவுச் சாப்பாட்டினை உண்ணாமல், பாயை உதறி விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு சுவரையே வெறிச்சிட்டுப் பார்த்தபடி கிடந்தான் வீரசிங்கம். மூலையில் எரிந்து கொண்டிருந்த போத்தல் விளக்கினது வெளிச்சம் பதங்கிப் பதங்கி அறைச்சுவர்களுக்கு ஒளி பூசிக் கொண்டிருந்தது.

இன்னும் நடேசன் அறைக்கு வரவில்லை. வழையாகவே நடேசனும் வேலை முடிந்து வந்ததின் பிறகு தான் வீரசிங்கம் சாப்பிடுவான். அநேகமாக இருவரும் ஒன்றாகவே அறைக்குள்ளே நுழைவார்கள். அதுவும்

நடேசன் உரத்துக் கதைத்தபடியே தான் உள்ளே காலடி எடுத்து வைப்பான். இன்றோவெனில் இன்னமும் நடேசனைக் காணவில்லை. வேறொரு நாளாக இருந்தால் நடேசனைத் தேடிக் கொண்டு வீரசிங்கம் புறப்பட்டு விடுவான். இன்றுள்ள மனக்குழப்பத்தில் அவனுக்கு எதைப்பற்றியுமே யோசிக்க முடியாத மன அலுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

வெளியே வீதியில் இரண்டொரு வொறிகள் உறுமிக் கொண்டு போயின, மேலே புகைக்கூட்டில் மணிப்புறாக் கள் இறக்கைகளை அடித்துச் சடசடத்தன. ஒருவனின் வெறிப் புலம்பல் நொண்டித்தனமான சொற்களாய் அமைதியான இரவிடையே விட்டுவிட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தன் கண்களின் முன்பு இல்லாத ஒருவணோடு அவன் சண்டையிட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

கடைசியில் பன்னிரண்டு மணியளவில் நடேசன் அறைக்குள் வந்தான். உரத்த சத்தத்தோடு எதையாவது சொல்லிக்கொண்டோ, அல்லது பாட்டினை விசிலதித்த படியோ வருகின்ற நடேசன் இன்று ஒரு சத்தமுமே யில்லாது உள்ளே நுழைந்து பாயை உதறி விரித்தவாறு நின்றான். பிறகு போர்வையை உதறி விசக்கினான்; அந்த விசிறிலில் பிறந்த முரட்டுக் காற்றிலே, விளக்கின் வெளிச்சம் உயர்ந்து மேலே துள்ளிவிட்டு, இரண்டொரு செந்தளை துனுக்குகளை உதிர்த்துக் கொண்டு அணைந்து போயிற்று.

எல்லாவற்றையுமே மௌனமாகப் பார்த்து கொண்டு கிடந்த வீரசிங்கம் மன அலுப்பினிடையே விளைந்த சில கணநேர மௌனத்திற்குப் பின்னர், தனது பாய்க்கருகில் கிடந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து விளக்கைப் பழைய படியே கொழுத்தி விட்டு, “என் நடேச சாப்பிட வில்லையோ?” என்று கேட்டான். நடேசனிடமிருந்து உடனே பதில் வந்தது வெறுப்புமிகு; “எனக்குத் தேவை

யில்லை....." பதிவைச் சொல்லிவிட்டு அவன் மறுபுற மாகப் புரண்டு படுத்தான். கண்களுக்கு எதிரேயுள்ள காரைச் சுவரின் அழுக்குப் படிவிலே இலேசாகப் பார்வை பதித்தன. சுவரின் புறத்தே சிள்வண்டோன்று புரண்டு கிடந்தது. வழமையான இருப்பிற்கு வரக் கால்களினால் பதகளித்து இரைச்சவிட்ட வண்ணமிருந்தது, அதனைச் சினத்தோடு கண்டி எறிந்தான் நடேசன். மீண்டும் வற்புறுத்தும் தொனியிலே வீரசிங்கம் நடேசனை அழைத்தான்.

"எனக்குப் பசியேயில்லை என்டிறன்.... பிறகெண்ன திரும்பத்திரும்பக் கேட்கிறாய்? உனக்கு வேணுமென்டால் நீ போய்ச் சாப்பிட்டிட்டுப்படு... நான் தவ்வல் குழந்தையில்லை. என்ற வயிற்றுக்குப் பசிச்சால் சாப்பிடுவன்தானே—ஏதோ நீ தான் என்ற வயித்தை யும் வைச்சிருக்கிற மாதிரிக் கதைக்கிறாய்...? சும்மா படன்."

நடேசனின் குரலில் தொனித்த வேண்டா வெறுப்பு சிங்கத்தின் மனத்தினையிகவும் வேதனைப்படுத்தியது. ஒருபோதும் நடேசன் இதுபோலத் தன்னோடு வெறுப்போடு பேசியதில்லை. இன்று என்ன இவனுக்கு நேர்ந்து விட்டது என்ற கவலையோடு, "நடேச ஒருநாளுமில்லா மல் ஏன் இன்டைக்கு என்னோடை இப்படி நடக்கிறாய்?" என்று கரகரக்கும் குரலிலே சிங்கம் அவனிடம் கேட்டான்.

சில கணங்களின் மறைவிற்குப் பிறகு நடேசன் பட்டென்று சொன்னான்; எனக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்த உன்னை எப்படி நான் நம்பி நடக்கிறது...?"

நடேசன் முடிக்கமுன் சிங்கத்தின் வார் தலைகள் தவிப்போடு குளரிக் கெஞ்சின: "நடேச என்ன... நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?"

நடேசன் அவனது பரபரப்பையே கவனித்திற்கொன் வாதவனாக ஏன்னமாகக் கூறினான்:

“சிங்கம் எனக்கு நீ கணக்கு விடாதை... அல்லாட் டில் என்னோடயே இருந்து கொண்டே எனக்கு நீ துரோகம் செய்ய நினைப்பியா?... நான் கவியாணம் முடிக்க நினைச்சிருக்கிற தங்கம்மாவிட்டை இன்டைக்கு ஏதவோபோய்க் கதைச்சியாமே..?”

சிங்கத்தின் இருதயம் படக்கென்றது. யாரோ அவனைத் தூக்கித் தலை கீழாக அடித்தது போல உடல் அதிர்ந்தது.

“சிங்கா, இப்படிவேறை யாராவது செய்திருந்தால் நிச்சயமாக காலை அடிச்ச முறிச்சிட்டுத்தான் அடுத்த அலுவல் பார்த்திருப்பன்...”

சிங்கம் எதுவுமே பேசவில்லை. விம்மி அழவேண்டும் போலிருந்தது. வேதனை, ஏமாற்றம் ஆகியன அவனது நெஞ்சினைப் பியத்தெடுத்தன, விடிவெள்ளி வானின் விளிம்பில் சுடர் விட்டபோது, நித்திரைக் கலக்கத்துடன் தன் சிறிய உடுப்பு முட்டையை எடுத்துக் கொண்டு சிங்கம் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டான்.

அவைந்து பறந்து கொண்டிருக்கும் நீண்ட பரட்டைத் தலைமயிரை இப்போது கொஞ்சம் கட்டையாக வெட்டிக் கொண்டு, சலூனை விட்டு வெளியே இறங்கிய போது எதிரே நின்ற ஆலமரத்திற்கு அருகேயுள்ள வாசிக்காலை யடியில் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருப்பதனைக் கண்ணுற்றான் சிங்கம். ஒவிபெருக்கியில்லாத கூட்டம். மேடையின் பின்னணியில் பெரிய சிவப்பு நிற பானர் ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. பின்னேரம் ஐந்து மணியாகை யினால், சிறிது அந்தக் கூட்டத்தினைப் போய்ப் புதினம் பார்த்தாலென்ன என்ற விரும்பமொன்று நெஞ்சினுள்ளே எகிறிற்று சிங்கத்திற்கு.

நெஞ்சின் வலது புற மார்பிலே ஆறிப் போய்க் கிடந்த பெரிய தளும்பினைத் தடவிக் கொண்டே அல் விடத்திற்குச் சென்றான் சிங்கம். கூட்டத்தின் முன்புற முள்ள சிறிய மேடையிலே மாணிக்கத்தையும் வேறு சில ரையும் கண்டான் சிங்கம். அநேகமாக அவையெல்லாம் தெரிந்த முகங்களாயிருந்தன. கடைத்தெருவில் திரிகையில் கண்ட முகங்கள்; கடைகளில் வேலை செய்கின்ற சிங்கத்தைப் போன்ற சிப்பந்திகள். அவர்களையெல்லாம் ஒன்றாகக் கண்டபோது ஒரு புறத்திலே புதினமாகவும், மறுபக்கம் சிரிப்பாயுமிருந்தது சிங்கத்திற்கு. எனினும் கூட்டத்தை நின்று அவன் கவனித்தான். கூட்டத்தில்

தொழிலாளர்கள் படுங் கஷ்டங்கள், அவர்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகள் ஆகியனபற்றி மிகவும் ஆக்ரோஷ மாகப் பலர் பேசினார்கள். சம்பளப் பிரச்சினை, கடைகளில் வழங்கப் பெறும் மிகக் குறைபாடுகள் நிரம்பிய உரிமைகள், எட்டு மணித்தியாலத்திற்கும் மேலாகக் தொழிலாளரைக் கசக்கிப் பிழிதல் ஆகியனவே பிரதானமான விஷயங்களாக அங்கு பேசப்பட்டன.

மாணிக்கத்தைப் பற்றி சிதம்பரம் சொன்னவை சிங்கத்தின் காதோடு கேட்டன. அவை எப்படியிருந்தாலும் அந்தக் கூட்டத்திலே பேசிக்கொண்ட விஷயங்கள் நியாயபூர்வமானவை என்பதனை சிங்கத்தின் மனம் ஒத்துக்கொண்டது. அங்கே பேசகின்ற பல விஷயங்கள் ‘காமாட்சி விலாசி’ல் வேலை செய்பவர்களுக்கும் நன்கு பொருந்துபவை என எண்ணிக்கொண்டு, கூட்டத்திலுள்ள வர்களை நோட்டம் விட்டபோது அவர்களிடையே பூபாலனையும், சுகுமாரனையும் கண்டான் சிங்கம். அவனுக்கு மனம் திமிரென்று திகைப்பெய்தியது. அந்தத் திகைப்பிலிருந்து விடுபடமுன்னே அவனது தோளில் தொழிமையோடு ஒருகை தொட்டதையுணர்ந்து சிங்கம் பின்னே திரும்பிய போது புன்னகையோடு நின்றான் மாணிக்கம். கறுத்து உருண்டதான் தோற்றமுடைய மாணிக்கத்தின் நேச பூர்வமான புன்னகையோடு கம்பீரமான ஞரலும் வந்தது,

‘சிங்கம் அண்ணை, ஏன் பின்னாலை நிக்கிறீங்கள்? வசதியாக முன்னாலை போயிருக்கலாம்.. வாருங்கவாருங்க....’ அவனுடைய இனிய வரவேற்பு சிங்கத்தின் மனதை நெகிழித்தியது. இதுவரை காலமும் அவனை இப்படி யாருமே இன்முகத்தோடு வரவேற்றில்லை. அவன் ஒன்றுமே மறுப்புக் கூறாமல், மாணிக்கத்தின் பின்னால் நடந்துபோய்க் கூட்டத்தின் முன்புறத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டான். கூட்டத்திலே அப்போது சிறுகலவப்பு மெல்லரவாக எழுந்து அதே கதியில் அழிந்து

போயிற்று. பூபாலன் மிகவும் அதிசயத்தோடு சிங்கத் தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கூட்டத்திலே இறுதியாக மாணிக்கம் பேசினான். அந்தச் சிறிய பட்டணத்திலேயுள்ள கடைச்சிப்பந்திகளின் நிலைமையினை வெகுவிரிவாக அவன் எடுத்துப் பேசினான். காலங்காலமாக உழைக்கும் சிப்பந்தி, கடைசி நாட்களில் எவ்வித பணங்களியுமில்லாமல் வெறுஞ் சக்கையாக வெளியே விரட்டப்படுவதையும், அவன்து எதிர்காலப் பாதுகாப்பின்மையையும் பற்றி மிகவும் ஆணித்தரமாக, கோபம் கொப்பளிக்கும் குரலிலே பேசிய மாணிக்கம், “இந்தக் கொடுமைகளை ஒழித்து, உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தையும் எதிர்கால வசதிகளையும் பெற வேண்டு மாயின் தொழிலாளர்கள் யாவரும் ஒரே அணியின் சேர வேண்டும். சேருவார்கள்....” என்று கூறி முடித்தான்.

அவன் பேசி முடிந்த பின்னர் கூட்டமும் முடிவற்றது. கூட்டம் முடிவற்றதும் பூபாலனும் சுகுமாரனும் சிங்கத் திற்கு அருகாக வந்தனர். சுருண்ட தலைமயிரும். சிவப்பு நிறமுமான சுகுமாரன் மெல்லிய குரலிலே, “நாங்கள் இஞ்சை வந்தது தெரிந்தால் இண்டைக்கு முதலாளிக்குப் புண்ணிலே புளிப்பத்தின மாதிரி இருக்கும்” என்றான். சிங்கம் புண்ணகைத்தான். ‘சரி கேட்கட்டும். பிறகு பார்ப் போம்’ என்று சொன்னது அந்தப் புண்ணகை.

இரு மணிக்கு அங்கு பஸ்லிலேயிருந்து இறங்கிய அவன் தன்னுடைய மகன் அருணாசலத்தைத் தேயிக் கண்டு பிடிப்பதில் அவ்வளவு சிரமப்படவில்லை. அங்கு வேலை செய்கின்ற சிங்கமே அவளிற்குக் கடைக்கு வழி காட்டி வான். அவளை முதலிலே பார்த்தபோது சிங்கம் திடுக்கிட்டு விட்டான். முப்பது வயதுக்குள்ளான் அந்தப் பெண் கண்ணம்மாவைப் போலவே இருந்தாள். மெல்லிய மூக்கு, சிவப்பான உதடுகள், ஒல்லியான தோற்றம், பணிவான குரல், கைவீசிக் கொண்டு தன்னோடு நடந்து

வந்த அவளைக் கூட்டிப் போய் முதலாளியிடம் விட்ட போது, பசித்த பார்வையோடு அவளை அவரின் கண்கள் அளந்ததையும் கவனித்து விட்டான் சிங்கம். முதலிலே மரியாதையான பாவத்தோடு அவளை எதிர்கொண்ட ஆரோக்கியநாதன், அவள் அருளாசலத்தின் தாய் என்பதனை அறிந்த மறுகணமே தன் எல்லாப் போக்கு களையும் மாற்றிக் கொண்டு அழுத்திய குரவில், “என்ன ஏன் வந்தினி?” என்று வெடுக்கெனக் கேட்டார். அவள் அவரின் திடீர் மாற்றத்தால் திகைப்புற்று விட்டாள். பிறகு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டே “மகனைப் பார்க்கவெண்டு வந்தனான் ஐயா” என்றாள். ஆரோக்கியநாதன் மிகவும் ஆக்திரவசப்பட்டவர் போல கதிரையைப் பின்னே தள்ளி விட்டு எழுந்தார். பற்களை நருநருத்தார்.

“வேலைக்கெண்டு விட்டிட்டு இப்படி வந்து போனால் சரிப்பட்டு வராது. மடிக்குள்ளை பிள்ளையை வைச்சை வளர்க்கிற தெண்டால் இண்டைக்கே உள்ளர மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் விடு.....” ஆவலோடு வந்தவளின் முகத்தில் பரபரப்பும் கவலையும் விம்மின, தஞ்சாவூரித்தது குரல்:

“இல்லை முதலாளி ஐயா... அவன் சின்னப் பிள்ளை அதுதான் ஆறுதல்படுத்திப் போகவெண்டு வந்தனான்...”

ஆரோக்கியநாதன் வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்தார்: “அப்ப கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் பாலைக்குடு...”

சொன்னவர் அவளைப் பார்த்தார். கூர்மையாக அவர் தன்னைப் பார்ப்பதனை அவதானித்த அவள் அந்தப் பார்வையால் மனம் நொந்து முந்தானையைச் சரி செய்து கொண்டாள். மிக அருகாக நின்று அவதானித்த சிங்கத் திற்கு எரிச்சலும், அருவருப்பும் பொங்கியது. தன்னையறியாமல் இறுக்கிச் செருமினான். சிங்கம் அங்கே

நின் ரதனை அப்போதுதான் கண்ட ஆரோக்ஷியநாதன் நிலைமையைச் சமாளிக்கின்ற குரவிலே, இதிலை நின்டு கொள்... இப்ப அவனைக் கூப்பிடுகிறேன். டே சுகுமாரன் அருணாயலத்தைக் கூப்பிடு....'' என்றார்.

சிங்கம் யோசனையோடு பின்பக்கமாக நடந்து தன் இருப்பிடத்திற்குப் போனான்.

எரியும் நெருப்பினையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சிங்கத்தின் நினைவுகளை வேப்பமரத்தடியிலிருந்து வந்த குரல்கள் கலைக்கவே, சமையலறையை விட்டு அவன் வெளியே வந்தான்.

வேப்பமரத்தடியில் நின்று கந்தையாவும், சுகுமார னும் பூபாலனும், வாக்குவாதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சிங்கத்தைக் கண்ட அவர்கள் மூவரும் அவன் நிறை இடத்திற்கு வந்தார்கள் : “என்ன பூபாலு ஏதோ வாக்குவாதம் போலை இருக்குது.... என்ன விஷயம்?”

பூபாலன் உணர்ச்சியற்ற விதமாகப் பதில் சொன்னான் : “இவ்வை அண்ணை, எங்கடை பெரியவர் எங்களைத் திட்டினவராம..... அதைத்தான் கந்தையா வந்து சொன்னது. புத்தியாக நடவுங்கோ என்டும் அச்சறுக்கை பண்ணுது...”

பூபாலனின் குரலில் ஏனைம் தொனித்தது. தொடர்ந்தான்... “கண்டகண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் போற தெண்டால் வேறை கடையளுக்குப் போகட்டுமாம்... கடைக்கு வெளியிலை போறதெண்டால் தன்னைக் கேட்காமல் போகப்படாதாம்...”

“அடியடா சக்கை” என்றான் சுகுமாரன் : “இனி முதலாளியைக் கேட்டுத்தான் அழவேணு மென்டும் சொல்லுவாராக்கும்.”

சிங்கத்திற்கு சிரிப்பு பொங்கிற்று, மனதினுள்ளே சிரித்தான் .

“என்ன கந்தையா நீ பேசாமல் நிக்கிறாய்? என்ன விஷயமென்டு சொல்லன்டா...” கந்தையா தலையைச் சொறிந்துகொண்டு சிங்கத்தைத் தயக்கத்தோடு பார்த்த வாறு “அன்னை, முதலாளி இப்ப கொஞ்சம் முந்தியாத் தான் சொன்னவர். இவன் மாணிக்கத்தின்ரை கூட்டத் திற்கு ஒருதரும் போகப் படாதாம். வீணாக அந்தக் கொழுவல்காரனோடை சேர்ந்து பழிப்பட வேணாம் என்டு உங்களுக்குச் சொல்லச் சொன்னவர். தான் சொல்றது உங்களுக்கு விருப்பமில்லாட்டில் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகலாம் என்டும் சொல்லச் சொன்னவர்....”

“ஓ வீஷயம் அப்பிடியோ?” சிங்கம் ஆத்திரத்தின் தொடக்கத்தில் நின்றான்: “இது நல்ல சேட்டையாகத் தான் இருக்குது... நாங்கள் வேலை முடிஞ்ச எங்கை போனால்தான் இவருக்கென்ன? வேலையிலை பிழையிருந்தால் கேட்கச் சொல்லு.... மற்ற ஞாயங்கள் வேணாம்....”

சிங்கம் மார்புக் காயத்தினைத் தடவிக் கொண்டே பின்புறமாகப் பார்த்தான்.

“கந்தையா நீ போய்ச் சொல்லு.... நான் சொன்ன எல்லாத்தையும் போய்ச் சொல்லு.... ஆனால் நீ மட்டும் பந்தம் பிடிக்கிற வேலையைச் செய்யாதை. கடைசியிலை எல்லாரிட்டையும் நல்லாக வாங்கி முடிவாய்...”

சொல்லிக் கொண்டு போன சிங்கம், திடீரென எதையோ நினைத்துக் கொண்டவனாய்த் தொடர்ந்தான்: “அது சரி கந்தையா, கொஞ்சம் முந்தியாய் இங்கை வந்த இவன் அருணாயலத்தின்ரை தாய் எங்கை? பெரிப் ஞாய மெல்லாம் உன்றை முதலாளி கதைக்கிறார்... ஆனால் கொஞ்சம் முந்தி அந்தப் பொம்பிளையோடை எவ்வளவு வழிசல் கதை கதைச்சுதெண்டு உனக்குத் தெரியுமோ?”

கந்தையா புன்னைக் கெய்தான்.

“அந்த மனுசிக்கும், அருணாயலத்துக்கும் இப்ப முத

48 □ சிறு பொறி, பெருந்தீ

லாளி வேலை குடுத்திருக்கிறார் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதாக்கும்....”

வியப்பு மீறக் கேட்டான் சுகுமாரன்: “என்னடா சொன்னனி கந்தையா? எங்கை வேலை குடுத்திருக்கிறார்.....”

அப்போது உருளைக் கிழங்கு மூட்டையோடு அங்கு வந்த சிதம்பரம், அவர்கள் மூவரையும் ஆரோக்கியநாதன் கூப்பிடுவதாகச் சொன்னான்.

இரவு படுக்கையில் கிடந்தவாறு சிங்கம் தொண்டை யைக் கணத்துக் கொண்டான்: “சிதம்பரம் நித்திரையாய்ப் போனியோ?”

“இல்லையன்னை முழிப்புத்தான்.....”

பிறகு சில நிமிஷங்கள் மொணம். நேரம் பிந்தி வந்த பஸ்ஸொன் றின் கடகடப்பு, வீதியிலே ஒசையினை விதைத்துக் கொண்டிருந்தது. பஸ் நின்றிருக்க வேண்டும். ஆளரவழும் குரல்களும் வளர்ந்தன.

“என்னத்துக்கு அண்ணை கேட்டாங்கள்...—?”

“இவன் அருணாயலம் எங்கை போயிட்டான்?” பறட்டைத் தலைமயிரை கையில் அழுத்திக்கொண்டே கேட்டான் சிங்கம்: “ஆளைக்காணயில்லை. அவனையும் அவன்றை தாயையும் நான்தான் கூட்டிக்கொண்டு போய் தென்னந்தோட்டத்திலை விட்டுட்டு வந்தனான். இனி அது கள் அங்கைதான் இருக்குமாம். பாவம், இந்தச் சின்ன வயதிலை அவளுக்குப் புருஷன் செத்துப் போயிற்றான்....”

சொற்களோடு பரிவணர்வும் கலந்திருந்தது. சிதம்பரம் சொல்லியவாறு எழுந்து உட்கார்ந்தான்; அங்குமிங்கும் பார்த்தான். குரல் அழுகிறாற்போல தாழ்ந்து கேட்டது. “அண்ணை, எனக்கு முதலாளியின்றை போக்குப் பெரிய ஜமிச்சமாயிருக்குது... அவன்றை பார்வையும் நல்லா ஜில்லை....”

அந்த நேரத்திலே சிங்கம் எதுவும் பேசவில்லை. சிதம்பரம் அவன் நித்திரையாகி விட்டான் என்று நினைத்து வாறு சுருட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்தான். சிதம்பரத்தின் மனம் குழம்பியிருந்தது. சுருட்டுப் பிடிப்பதிலே மனம் வயிக்கவில்லை.

பூபாலனைக் கண்ட சிங்கம் திகைத்துப் போய் விட்டான். முகத்திலே கருமை படர்ந்து கண்களிலே ஆவேசமான வெறியோடு பற்களை நரும்பிக் கொண்டே தொடையில் முஷ்டியால் குத்திக் கொண்டு வேப்பமரத்தின் கிழே நிலை கொள்ளாது நடந்து கொண்டிருந்தான் பூபாலன். ஏதோ பாரதூரமான விஷயம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதனை மனதினுள் யூகித்துக் கொண்டே அவன் நின்ற இடத்திற்குச் சென்றான் சிங்கம். சிங்கத்திற்குப் பின்னால் சடையனும் சென்றது.

“பூபாலு என்னடா கொதிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறாய்?”

கொஞ்சம் உரத்தே கேட்டான் சிங்கம்.

உணர்ச்சிகள் கொப்பளிக்கும் உருவமாகவே நின்ற பூபாலன் குரல் கரகரக்கச் சொன்னான் :

“என்னை வேலையை விட்டு உடனை போகச் சொல்லி விட்டான்.....”

“என்ன?” அதிர்ந்து போனான் சிங்கம்.

“என்னை வேலையை விட்டு எப்பவோ இவன் நிப்பாட்டுவான் எண்டு எனக்குத் தெரியும். அதை நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன்... ஆனால் ஒரு பொட்டையணைப் போலை ஆக்களுக்கு முன்னாலை சுகுமாரனுக்கு நோட்டிலை வச்சு அடிச்சுப் போட்டான்....”

சிங்கத்திற்கு ஆத்திரம்மூள, வார்த்தைகள் கோபத் தோடு சீறினை : “எனக்கு ஏன் இதைச் சொல்லி அனுப்பேல்லை? இப்ப சுகுமாரன் எங்கை?”

பூபாலன் மெதுவாகக் கூறினான் : “இது கொஞ்சம் முந்தித்தான் நடந்தது. சுகுமாரன் முன்னாலைதான் நீக்கி ராண்... கூப்பிடவா?”

சிங்கத்தின் குரல் முந்தியது. ‘‘நானே போறன். நீ நின்டு கொள்’’ என்றவாறு, காலினுள் புகுந்து விளையாடிய சடையனை அதட்டிவிட்டு பின்புறமாகச் சென்று கடையினுள் நோட்டம் விட்டான். முன்பகுதியில் ஆரோக்ஷியநாதனின் அதட்டல்களோடு வியாபாரமும் பரபரப் பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. சாப்பாட்டு மேசைகள் நிறைந்திருந்தன. சுகுமாரன் சம்பல் வாளியை கையிலே கொண்டு அலுமாரியடியில் யோசித்தவாறு நின்றிருந்தான். சிவப்பு நிறமான அவனுடைய இரு கண்ணங்களிலும் வீரவடையாளங்கள் கொழுக்கட்டையாய் வீக்கம் காட்டியிருந்தன. அவனது முகத்தின் புன்னகையும் களையும் அழிந்து போயிருந்தன. பார்த்துக் கொண்டு நிற்கையிலேயே சிங்கத்திற்கு கோபம் நெருப்பின் வேகத்தில் நெஞ்சினில் பற்றிக் கொண்டது.

“டெ...சுகுமாரா...”

நெஞ்சைத் தொடும் சிங்கத்தின் கரகரத்த குரல் அங்கே திடுக்காட்டத்தைக் கொடுத்தது. மெளனம் ஒரு இருளாகி அங்கேயிருந்தவர்களில் திரைவிரித்திருந்தது. யாரும் அசையவில்லை. முன்னாலேயிருந்த ஆரோக்ஷியநாதன் பயம் பிதுங்கிய நெஞ்சோடு அவ்விடம் வந்தார். அந்த முகத்தில் உணர்ச்சிகள் பரபரப்புற்றன.

“என்னடா, உண்ண ஆரவோ நோட்டிலை வைச்சு அடிச்சானாமடா... மெய்தானோ?”

எந்நேரமும் உறங்குவது போலத் தோற்றங் காட்டும் அவனது கண்கள் இப்போது செவ்விரத்த நிறத்திலே சிவந்திருந்தன. அவன் வார்த்தைகளை முடிக்கு முன் அவனருகே வந்த ஆரோக்ஷியநாதனுக்கு, சிங்கம் ‘அடா’ என்ற சொற் களை அழுத்திக் கூறியது மனதினுள் அச்சத்தைக் கொடுத்த

தாயினும் நிலைமையைச் சமாளிக்க வேறு வழியின்றி “என்ன சிங்கம் இது... ஆக்கள் சாப்பிடுகிற இடத்திலை... பின்னாலை வா கதைப்பம்...” என்று தணிந்த குரவிலே கூறினார்.

சிங்கத்திற்கு ஆத்திரம் தணியாத நிலையில் சுகுமாரனையும் கைகளால் அழைத்துக் கூட்டிக் கொண்டு வேப்ப மரத் தடிக்குச் சென்றான். அதே வேளையில் சந்தையிலிருந்து ஒரு மூட்டை மரக்கறியைச் சுமந்தவாறு சிதம்பரம் களைக் கக் களைக்க அவ்விடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தான். அந்த இடை நேரத்தினுள்ளே இனி என்ன மாதிரி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆரோக்கியநாதன்மனதினுள்ளே மூடிவெடுத்துக் கொண்டு விட்டார். ‘‘சிங்கம், இப்ப என்னத்துக்கு நீ கொதிச்சக் கொண்டு நிக்கிறாய்...சொல்லு?’’

சிங்கம் ஏனான்ததோடு சிரித்தான் : “என்ன நீங்கள் ஒண்டுமே தெரியாத மாதிரி கதைக்கிறியள்?”

முகத்தில் புன்னகையையும் குரவிலே தணிவையும் வரவழைத்துக் கொண்டே கூறத் தொடங்கினார் ஆரோக்கியநாதன் :

‘‘தம்பிமாரே, என்னரை நிலையிலிருந்தால் உங்களுக்குக் கஷ்டம் விளங்கும். எனக்கு இங்கையொரு தொழில் மட்டும்தான் இருக்குதெண்டா நினைக்கிறியள்? வவுனியா விலை கொழிணுக்குக் கடையொண்டு நடத்திறன்... இங்கை ஜம்பதேக்கர தோட்டமிருக்குது. அதோடை இந்த வருஷக் கடைசிக்குள்ளை இன்னொரு புடவைக்கடை திறக்க யோசிச்சிருக்கிறன்.... இப்படி எனக்கு எத்தினை கரைச்சல்கள், நான் மற்றவை மாதிரியில்லை... உங்களை என்னரை பிள்ளையள் மாதிரித்தானே நடத்திறன். ஏதோ பலகரைச்சல்களுக்கை மணம் அலுத்து எதையாவது அவசரத் திலை செய்திட்டால் அதைப் பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ளுறந்தோ?’’

அவருடைய குரல் தனும்புகிறாற் போல சொற்கள் நடித்தன, “தம்பி சிங்கம், இன்டைக்கு முழுவதும் எனக்கு மனஞ் சரியேயில்லை. உங்கடை கவலையளையெண்டால் நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே சொல்லி ஆறலாம்.... என்னுடைய கவலையை நான் சொல்லி ஆற என்ன வழியிருக்குது?”

சிங்கம், சுகுமாரனையும் பூபாலனையும் வியப்போடு மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

‘எனக்கு சுகுமாரனையும் பூபாலனையும் போல பின்னள்கள் இருக்குதுதான்.... என்றை பின்னளையஞ்கு அடிக்கிற மாதிரித்தான் நான் உங்களுக்கும் அடிக்கிறன். அது பிழையெண்டு நீங்கள் நினைச்சால் நான் கெட்டவன்தான். இவன் பூபாலனை சும்மா சொன்னான். நீ இனி வேலைக்கு வரப்படாதெண்டு... அவன் அதுக்கு ஒரு மறுப்புஞ் சொல்லாமல் இதிலை வந்து நிக்கிறான். ஏன் அந்த நேரம், இல்லை முதலாளி நான் உங்களோடைதான் நிக்கப்போறேன் என்டு சொன்னால் குறைஞ்சா போயிடுவான்....”

சொல்லி முடித்து விட்டு ஆரோக்கியநாதன் மூவரையும் பார்த்தார். மூவரின் முகமும் குழம்பிப்போயிருந்தது. “சரி சரி; போய் அவரவர் வேலையைப் போய்ப் பாருங்க” என்று கூறிக் கொண்டே முகத்தில் தவழும் வெற்றிப்புண்ணகையோடு உள்ளே சென்றார் ஆரோக்கியநாதன்.

இரண்டு வாரங்களின் பின் புதிதாக மூன்று பேரை ‘காமாட்சி விலாசி’ ந்திருக்கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டார் ஆரோக்கியநாதன். கந்தசாமி, அப்புத்துரை ஆசிய இருவருக்கும் முப்பத்தைந்து வயதிருக்கும்போது மற்றவன் பதின் மூன்று வயதான பத்மநாதன். கந்தசாமியும் அப்புத்துரையும் வாட்டசாட்டமான வாலிபர்கள். இருவருக்கும் சமையல் வேலையை நன்றாகப் பழக்கும் பொறுப்பை ஆரோக்கியநாதன் சிங்கத்திற்கே கொடுத்துவிட்டு, “நான் இன்னு மொரு சாப்பாட்டுக் கடையைத் திறக்கப் போறன். அதுக்

குரிய ஆட்களை இப்பவே பழக்கியெடுக்க வேணும்" என்றார். அவர்களிருவரும் மிகவும் பயபக்தியோடு சிதம்பரத் திடமும், சிங்கத்திடமும் வேலை பழகிக் கொண்டு வந்தனர்.

அன்றைக்கு இரவு எட்டு மணிபோல வேப்பமரத்தின் கீழிருந்து யாரோ சின்னங்கும் சத்தம் கேட்கவே அவ்விடத் திற்கு மெதுவாகச் சென்றான் சிங்கம். வேப்பமரத்தடிக்குக் கீழே சின்னங்கிக் கொண்டு நின்றவன் பத்மநாதன்.

"ஏன்டா வந்து ஒரு நாளாகக் கிடையிலை பெட்டைய ணைப் போலை அழுதுகொண்டு நிற்கிறாய்? என்ன நடந்தது?" அந்தக் கரகரத்த குரலளித்த அச்சத்தால், பதில் சடாரென வந்தது; "எனக்கு இன்னும் சாப்பாடுதரேல்லை. தரமாட்டினையாம்..."

சிங்கம் அவனது பசித்த குரலில் மனம் கரைந்தான். "ஏன் மோனை, என்னத்துக்காக கந்தையன் சாப்பாடுதரமாட்டன் என்டு சொன்னவன், சொல்லு நான் அவனைக் கேட்க?"

பத்மநாதன் அந்தக் குரலிலே ஆறுதல் கண்டவனாய் மனம் ஆசவாசமடைந்தான்: "இன்டைக்கு மத்தியானம் ஒரு பொடியன் கிடையிலே வந்திருந்து ரெண்டு வாய்ப் பணும், ரெண்டு வடையும் தரச்சொல்லிக் கேட்டான். நான் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு போக ஒரு வாய்ப்பன் நிலத்திலை விழுந்திட்டுது. இதை முதலாளி கண்டிட்டார். கண்டிட்டுச் சொன்னார்....சரிசரி கீழே விழுந்ததை இனி ஆக்களுக்கு வைக்காதை. அதை இடியப்பப் பெட்டிக் குள்ளை வை. பிறகு தூக்கி வெளியாலை வீசிப் போடு என்றார்... நானும் அவர் சொன்னது போலை கொஞ்ச நேரத்திலை செய்தன. இதைக் கந்தையா கண்டிட்டு முதலாளியிட்டைச் சொன்னார். உடனை முதலாளிக்குக் கோவம் வந்திட்டுது. இந்த நாய்க்கு இன்டைக்குச் சோறு குடுக்காதை எண்டிட்டார்.... எனக்குப் பசி தாங்கேலாம் விருக்குது."

அந்தச் சூழ்நிலையிலும் சிங்கம் கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தான்;

“டே விசர்ப் பொடியா, உனக்கு இவங்கள் சொல்லுது எப்பதான் பிடிபடப் போகுதோ தெரியேல்லை, கள்ளங்களுடு தெரியாத நீ ஏன்டா இவங்களுக்குள்ளை வந்தாய்?”

பத்மநாதன் சொன்ன சொற்களை மீண்டும் நினைவு கொள்கையில் சிங்கத்திற்கு சிரிப்பு வந்தது. பொதுவாக சாப்பாட்டுக் கடைகளில் நடப்பது இப்படித்தான்து ஏதாவது தின்பண்டங்கள் எடுக்கும்போது கிழே விழுந்து விட்டால், அந்த நேரத்தில் விழுந்த பண்டத்தை எறிவதற்கென்று சொல்லியவாறு எடுத்துப் பெட்டிக்குள் வைத்து விட்டு, பிறகு கடையில் ஆட்கள் இல்லாதபோது அதனை எடுத்து மன்னைத் தட்டிவிட்டு புதிய பண்டம்போல வைப்பது வழக்கம். இது தெரியாமல் பத்மநாதன் அவதிப் பட்டது மனதினுள் சிங்கத்திற்கு பரிதாபகரமாக இருந்தது. ‘‘சரி, சரி நான் அவன் கந்ஜையனிட்டைச் சொல்லுறன்.... போ, சும்மா இந்த வயதிலை பொட்டயளைப்போலை அழாதை போ...’’

நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கம் ஏதோ கூக்குரல் காதிற்கு அருகாகக் கேட்பதாயுணர்ந்து திடுக்கிட்டெடுமுந்து வெளியே போனான். நித்திரைச் சோம் பலுள் புதைந்து, வார்த்தைகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

‘காமாட்சி விலா’ சின் பின்புறத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த அரிக்கன் லாம்பின் கிழே பத்மநாதன் அழுதவாறு நின்றான். அவனை சுகுமாரன் ஏதோ சொல்லித் தேற்றிக் கொண்டிருந்தான். சிங்கம் படியடியிலே நின்றுகொண்டு, ‘‘என்னடா, இந்தப் பொட்டையன்.... இரவு பகல் எந்நேரம் பார்த்தாலும் அழுதுகொண்டிருக்கிறான்... என்ன,

என்ன சங்கதியடா" என்றான். சுகுமாரன் தலையைச் சொற்றிந்து கொண்டான்.

"இல்லையண்ணே.... இவன் கந்தையன் இந்தப் பொடி யணைப் படுக்கவிடாமல் கரைச்சல் குடுக்கிறான்.... அதுதான் பொடியன் அழுதுகொண்டு நிக்கிறான்"

சிங்கத்திற்கு மனம் சுருக்கென்றது. கோபம் நெஞ்சி னினுள் வேரிட்டது. பற்களை நரும்பிக்கொண்டு உள்ளே பார்த்தான்.

"எங்கை அந்தக் குப்பாடி ராஸ்கல்.... எடே கந்தையா...."

சண்டி விசுக்கி சவுக்கினால் இழுபட்டு வருபவன்போல கந்தையா, சிங்கத்தின் வார்த்தைகள் முடியமுன் அவ்விடத் திற்கு வந்தான். கணங்களுக்குமாகாத நேரந்தான். பளீர் பளீரென்று கந்தையாவின் கணங்களில் மாறி மாறி அறைந்தான் சிங்கம். எதிர்பாராத தாக்குதலால் தடுமாறி நிலைசாய்ந்து போன கந்தையா விழுப்போனபோது அவனை விழாது தாங்கிக் கொண்டான்: "இனிப் போது மண்ணே.... பாவம், விட்டிடுங்க...."

சுகுமாரனின் கெஞ்சிய குரல், சிங்கத்தின் கைகளை நிறுத்தியது. "நாய்ப் பயல்" என்று காறித் துப்பிவிட்டு நிமிர்ந்தான் சிங்கம். மங்கிப் பதகளிக்கும் வெளிச்சத்திலே 'காமாட்சி விலா' சில் வேலை செய்கின்ற எல்லோரது முகங்களும் தெளிவில்லாத சித்திரமாகித் தெரிந்தன.

பூபாலனின் குரல் மெதுவாகக் கேட்டது: "சனியன், உழைக்கிற காசெல்லாத்தையும் பொடியளுக்கே சில வழிக்குது... ஒரு கவியாண்த்தை முடிக்கிறது.... அல்லாட்டில் பேசாமல் ஒப்பிரேசன் எதையாது செய்து அறுக்கிறது, வெக்கங்கெட்ட பேயன்..."

சடையன் அப்போதுதான் எங்கோ போய்விட்டு வந்து பலத்துக் குரைத்துக்கொண்டு நின்றது. "சரி, சரி அவை

யவை பாட்டிலை போய்ப் படுங்கோ...." என்று கூறியவாறு காலால் சடையணைச் செல்லமாகத் தட்டிவிட்டு தன் இருப்பிடத்திற்கு நடந்தான் சிங்கம். சிறிது தள்ளி அவனைப் பின் தொடர்ந்தான் கந்தையா. "அண்ணை, அண்ணை" என்று தன்பின்னே கெஞ்சியவாறு வந்த கந்தையாவின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினான் சிங்கம் சிறிது இளகியிருந்தது சிங்கத்தின் குரல்: "எண்ணடா போய்ப்படு எண்டு சொல்லுமன், கேளாத செவிடன் மாதிரிப் பின்னாலை வாறாய்..."

"அண்ணை என்றை பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்க.... இனி இப்படிப் பிழை செய்யமாட்டன்...." கந்தையா நாத்தஞ்சுக்க அழுத்தொடங்கி விட்டான்.

சிங்கத்துக்கு மனம் இரங்கி வார்த்தைகள் தணிந்து வந்தன:

"டே, வீசரா அதுக்கு ஏண்டா இப்படி அழுகிறாய்?"

அவன் ஒன்றும் பேசாமல் விசம்பினான்.

"ஏண்டா நீ ஒரு கலியாணத்தை முடிச்சால் என்னடா?"

கந்தையாவின் விசம்பல் சிறிது சிறிதாக ஓய, "கலியாணம் முடிக்க விருப்பந்தான் அண்ணை ஆனால்... இருக்கவீடும், சிலவளிக்க செம்புச் சதமும் இல்லாத எனக்கு ஆருபொம்பினை தரப் போராங்கள்?" என்று மிகவும் உருக்கமாகச் சிங்கத்திடம் கேட்டான். சிங்கம் அதற்குப் பதில் எதுவும் பேசவில்லை. மாணிக்கம் சொன்ன வார்த்தைகளே அந்தவேளையில் நினைவிற்கு வந்தன.... "சுரண்டல் ஓரியும் வரை, எல்லாம் எல்லாம் பெற்று வாழும் காலம் வரும்வரை இந்த அவல நிலமைகள்தான் இருக்கும்."

சிங்கம் தன்னை மறந்தவனாய் முனுமுனுத்தான்:

"இந்தக் கரைச்சல்களில்லாத, எங்களுக்கு எல்லாவசதி யுமுள்ள வாழ்க்கை எப்பதான் வரப்போகுதோ?", பாயிலே போய் விழுந்த சிங்கத்திற்கு இரவு முழுவதும் நித்திரையே

வரவில்லை. இன்றைக்கு அவன் தன்னை மட்டும் நினைத்து மனம் அவதிப்படவில்லை. தன்னோடு வேலை செய்கின்ற ஒவ்வொருவனது வாழ்வினையும் அன்று என்னிரி கொண்டிருந்தான் சிங்கம்.

“ஆரோக்கியநாதனைப் போலை எத்தினை முதலாளி மார் உலகத்திலை இருப்பாங்கள். அவங்களுக்குக் கிழை எங்களைப் போலை எவளவோபேர் வேலை செய்யிறாங்கள். வெறும் சாக்கும், கிழிஞ்சபாடும், மூட்டைகள் நிறைஞ்ச வாங்குந்தான் அவங்களுக்குப் படுக்கை. அன வான சாப்பாடு.... லீவண்டு போனால் திரும்பி வேலைக் குப் போகேலாது. கவியானம் முடிச்சு குடும்பமா வாழுற தைப்பற்றி நினைக்கேலாத சம்பளம்.... இதே நேரத்திலை எங்களைப் பிழிஞ்ச வாழுற முதலாளிமாருக்கோ வசதி யான வீடு, குடும்பம்.... வாழ்க்கை... என்ன நீதி இது?”

தனக்குள்ளேயே கதைத்துக் கொண்டு உழன்று உழன்று படுத்த சிங்கம் திடீரென்று சிதம்பரத்தை நினைத்துக் கொண்டு படுக்கையைவிட்டு எழுந்தான். சிதம்பரத் தின் படுக்கை வெறுமையாகக் கிடந்தது. சந்தேகந்தலை யெடுக்க, படுக்கையிலேயேயிருந்த சிங்கம், விடிவெள்ளி காலித்துக் கொண்டிருந்த அதிகாலையில் சிதம்பரம் தயங்கித் தயங்கி உள்ளே வருவதனைக் கண்டான்.

மாணிக்கம் சொன்ன சொற்கள் உண்மைதானென் பதனை சிங்கம் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டான். தன் னோடு முரண்படுகின்ற எல்லோரையும் தனது கடையிலிருந்து மிகத்தந்திரமாக நீக்கிவிடுவதற்காகவே, புதியவர் களை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதாக மாணிக்கம் சொன்னதை சிங்கம் ஏனையவர்களிடம் கூறியபோது அவர்களும் அதனை ஒப்புக் கொண்டார்கள். எல்லோரும் அதனைப்பற்றி திகிலோடும், மனக்கிலேசத்தோடும் கதைத்துவிட்டு, இதற்கு என்ன செய்யலாம், என்று ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டபோது, பூபாலன் நிதானமாகச் சொன்னான்: “நாங்கள் எல்லோரும் ஒத்து ஒரு முடிவோடை நின்டமெண்டால் எங்களை ஆருமே அசைக்கேலாது. எங்களுக்கிருக்கிற பிரச்சினையை கடைத் தீருவிலையுள்ள மற்றச் சிப்பந்தியளிட்டைச் சொன்னால் அவங்கள் எங்களுக்கு முழு உதவியும் தருவாங்கள்....”

சுகுமாரன் அதனை மனமார ஒப்புக் கொண்டான்: “ஓமோம்... பூபாலன் சொல்லுறதுதான் உண்மை... அன்டைக்கு முதலாளி என்ன நெசாய்க் கதைச்சான் பார்த்தீங்களா?... அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு என்றது பொய்யில்லை...”

சிங்கம் பிடரியைத் தடவிக்கொண்டு சிதம்பரத்தை ஏறிட்டான். சிதம்பரத்தின் முகமோ குழம்பிப் போய்க்

கிடந்தது: “அண்ணே, முதலாளி பொலிசைக் கொண்டு எங்களைப் பிடிச்சு அடைச்சால் என்ன செய்யிறது?...”

பூபாலன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்: “சிதம்பர மண்ணே.... எதுக்கும் ஏன் பயந்து சாகிறியள். கொலை செய்தால், களவெடுத்தால்தானே பொலிசுக்குப் பயப்பட வேண்டும். நாங்கள் ஒத்து ஒற்றுமையாயிருத்தால் எங்களை ஆரும் அசைக்கேலாது....”

சிங்கம் எல்லோரையும் பார்த்தான். குரல் கரகரத்தது: “இப்படியே நாங்கள் அடிமையளைப் போலை இருந்தால் ஒரு காலமுமே மீட்சி வரப்போறதில்லை. ஒருதலைக்குக் கஷ்டம் வந்தால் எல்லோருமே ஒத்து அவனுக்காக நிக்க வேணும்... என்ன கந்தையா?”

கந்தையா கூச்சத்தோடு அவனைப் பார்த்தான். பின்னர் சம்மதத்திற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான்.

அரைகுறையாகச் சோர்ந்து களைத்திருக்கும் கண்களை ஏறிட்டபடியே சிங்கம் நெஞ்சின் வலது புற மார்பில் உள்ள தளும்பினைத் தடவிக் கொண்டான்.

“நானுங் கொஞ்சநாளாக நெடுக யோசிச்சுக் கொண்டு தான் வாறன். எங்களை எல்லாருந்தான் பேய்ப்பட்டம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாங்கள். ஆரோக்கியநாதனும் கடைதொடங்கி ஆறுவருஷத்திற்குக் கிட்ட இருக்கும். கடைசி இந்தக் காலத்திற்குள்ளை ஒரு நாப்பது அல்லது ஐம்பது பேரையெண்டாலும் வேலைக்கு வைத்திருந்து கலைத்திருப்பார்... நான்றியவே அவர் பலருக்கும் சம்பளம்குடுக்காமல் மடைப்பட்டம் கட்டி அனுப்பியிருக்கிறார். அவரைப்பற்றி எங்கையும் முறையிடுறதுக்கு வழியுமில்லாமல் இருந்தாங்கள்.... இப்ப நிலைமை அப்படியில்லை. நாங்கள் நிலைமை களை நல்லா யோசிக்க வேணும்....”

சிவப்பு நிறமான சுகுமாரன், தனது அடங்கிய குரலிலே ‘இண்டையைப்போலை ஒற்றுமை முந்தி இருந்தால் பூபாலனுக்கு அப்படிக் கொடுமை நடக்க விட்டிருக்கமாட்டம்’ என்றான். பூபாலன் லேசாக புன்முறை செய்து கொண்டே வேப்ப மரத்தியைப் பார்த்தான். ஒன்றுமே பேசவில்லை அவன். உள்ளேயிருந்து விசுவலிங்கம் ஓடிவந்தான். வாக்குக்கண்ணான அவன் அவசரத்தோடு சொன்னான்: ‘‘முதலாளி வாறார்...’’. எல்லோரும் ஒருவரையாருவர் பார்த்துக்கொண்டு அங்கிருந்து மௌனமாக விலகித் தங்கள் இடங்களிற்குச் சென்றனர்.

மழை ஓயாமல் பெய்து கொண்டிருக்கிறது. ‘காமாட்சி விலாசி’ற்குள் ஐனத்திரள் கூடிலிட்டது. மழைக்கு ஒதுங்கிச் சிறிது நேரம் உள்ளே நிற்கவும் ஆரோக்கியநாதன் அனுமதிக்கமாட்டார் என்பதைத் தெரிந்தவர்கள், உள்ளேயிருப்பதற்காக தேனீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மிக ஸ்ரை ருசிக்கிறார்கள். மழை விடுவதாயில்லை. காற்றின் சமூற்சிக்கு ஆடிஆடி மரங்கள் விழுகின்றன. சமையலறையின் எல்லாப்புறங்களிற்கும் ஒழுக்குப்பிடிக்கும் பாத்திரங்கள் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. டொக் டொக் என்று பாத்திரங்களுள் விழும் தண்ணீர், விழுந்த வேகத்தினில் சிறிது நீரை வெளியே ஏற்றி நிலைத்தை நன்கூடின்றது. அம்மிக்கருகேயுள் சாக்கினுள் குறங்கிக் கொண்டு கிடக்கிறது சடையன். அடுப்பு முன்றிலும் கறிகள் அவிந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஜாவாஸ்லவிட்டெரியும் நெருப்பு, அம்மழைக் குளிரிடையே வெதவெதப்பினை ஏற்படுத்தி யிருந்தது. ‘காமாட்சி விலாசி’ற்கும், சமையலறைக்குமிடையேயுள் பகுதி முழுவதிலும் வெள்ளாம் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சமையலறைக் கதவடியில் நிமிர்த்திப்போட்டபக்கில் பெட்டியின் மேலிருந்தவாறு பீடி புகைத்துக் கொண்டிருந்தான் சிதம்பரம். சிங்கம் அடுப்பங்கரையடியிலேயே நின்று யோசனையில் முழ்கியிருக்கின்றான்.

பூபாலன் 'காமாட்சி விலாசி'ன் வாசற்படியில் வந்து சணயலரைப் பக்கமாசிப் பார்த்தான். வேப்பமரத்திற்குச் சிறிது தள்ளியுள்ள கிணற்றடிப்பக்கமாயும் வெள்ளம் தேங்கிவிட்டது கிணற்றடிக்குப் பத்துயார் தள்ளியேஅவர் களுக்குரிய வாளிக்கக்கள் இருக்கிறது. அந்தக் கக்காளின் வளையப்பறங்களில் மேவி ஓடியவெள்ளம் கிணற்றடியோர் வெள்ளத்திற்குள் குப்பைகளை அள்ளி வந்து சங்கமித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

தனக்கருகேயுள்ள பெரிய குப்பை ஹம்மிற்குள் நிறைந்த எச்சில் இலைகளும் மழையிடையேயும் மணத்து நாறுகின்ற தையுணர்ந்த பூபாலனுக்கு வயிற்றைக் குமட்டுகின்றது. 'காமாட்சி விலா'சின் மூலைப் புறத்திலுள்ள சிறிய விறகு கொட்டிலுக்குள் இரண்டு காகங்கள் தஞ்சம் புகுந்திருப்ப தைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போகிறான் பூபாலன். சுகுமாரன் விசுவலிங்கத்தோடு வாழையிலைகளை வெளியே கழுவுவதற்காகக் கொண்டு வருகிறான். காற்றுப் புயலாகப் பலக்கும் அறிகுறி தோண்றிவிட்டது மழை மேலும் மூர்க்கத்துடன் சீறிப் பெய்து கொண்டிருக்கின்றது.

"இண்டைக்கு எத்தினை கொத்து அரிசி போடுறது எண்டு கேட்டிட்டு அடுப்பிலை உலையை ஏத்து" என்று சிங்கம் கூறவே, சிதம்பரம் பீடியை எறிந்து விட்டு சமூகொன்றை தலைக்குப்பிடிக்க எடுத்துக் கொண்டு சாறத்தை உயர்த்திக் கட்டியவாறு மழைக்குள் இறங்கினான்.

"அதோடை கறி எடுக்கிற மூண்டு அண்டாவையும் எடுத்துக் கொண்டு வா. பழப்புளியும் மட்டுமட்டாத்தான் இருக்குது. இண்டைக்கும் இறைச்சி பொரிக்கேலாது எண்டு சொல்லிவிடு.... அறணை போலை மறந்து போய் வந்திடாதை..." என்றான் சிங்கம்.

"சரி அண்ணை...." பதிலைச் சொல்லிக்கொண்டே மழைக்குள் ஓடினான் சிதம்பரம்.

சிதம்பரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அவனுடைய வாழ்வினை என்னி மனதினுள்ளே புன்னகை செய்தான் சிங்கம். அருணாசலத்தின் தாயோடு களவாகச் சந்திப்பு கள் வைத்துக் கொள்ளுகிறான் சிதம்பரம். அவளையே வெகு விரைவிலே திருமணமும் செய்து கொள்ளப் போகி றான் அவன். இது அவர்கள் மூவருக்குள்ளான அந்தரங்கம்.

“அன்னை, அவள் என்னை நம்பிவிட்டாள்... நான் அவளையே கவியாணமும் கட்டப்போறேன்... நீங்கள்தான் உதவி செய்ய வேணும்” என்று அவன் நாத்தஞ்சுக்கக் கூறியபோது சிங்கம் தானே முன் வலிந்து சொன்னான்; “சிதம்பரம், நாளிருக்கும் வரை ஒண்டுக்கும் பயப்படாதெது உனக்கும் எல்லா உதவியும் நான் செய்துதருவன்... ஆனால் இதை ரகசியமாய் வைத்திரு, அல்லாட்டில் எல்லாம் குழப்ப மாகப் போயிடும்...”

அண்டாக்கள் வைக்கின்ற சத்தத்தைக் கேட்டு யோசனை கலைந்த சிங்கம் தன் எதிரே வேலுப்பிள்ளையும் சிதம்பரமும் நிற்பதனைக் கண்டான். தேத்தண்ணீர் போடு சின்ற வேலுப்பிள்ளை கடையை விட்டு வெளியே போகாத சுபாவமுள்ளவன், யாருடனும் எதற்கும் எதுவுமே கதைக் காதவன். ஒல்லியனான அவன் சிறிய தாடியும் வைத்திருந்தான்.

“என்ன வேலுப்பிள்ளை, கறுடி பிறை கண்ட மாதிரி... எங்கடை பக்கம் வந்திட்டாய்.... என்ன விசேஷம்?...”

வேலுப்பிள்ளை தாடியைத் தடவிக் கொண்டு சிரித்தான்.

“இல்லையன்னை... எனக்கு உதவியாக ரீ அடிக்கிற துக்கு புதிசா ஒரு பொடியனை முதலாளி எடுத்திருக்கிறார் இப்ப அவனை ரீ அடிக்க விட்டிட்டு வந்திருக்கிறன்... கொஞ்சம் ஆறுதல் தானே!”

அவன் சொல்லிக் கொண்டு போகையிலேயே சிங்கத் தின் முகம் மாற்றம் கண்டது. யோசித்துக் கொண்டே முனுமுனுத்தான்:

“முதலாளி பெரிய திட்டத்தோட்டான் எல்லா வேலையும் செய்து கொண்டு வாறான்.... ஒரே நாளிலை எங்களெல்லோருக்கும் கழுத்தறுப்பு நடத்தப்போறான்.... வேலுப்பிள்ளை நீ உடனே போய் பூபாலுவை வரச் சொல்லு...”

ஓல்வியன் ஆன வேலுப்பிள்ளை அங்கிருந்து போய்ச் சில நிமிஷங்களுள் அவ்விடத்திற்குப் பூபாலன் வந்து விட்டான்: “என்னண்ணே... என்ன அவசரமாகக் கூப்பிட்டங்களாம்?”

ஆர்வம் துள்ளக் கேட்ட பூபாலனை அமைதிப்படுத்தி நான் சிங்கம்.

“இல்லை பூபாலு, ஏதவோ பெரிய திட்டங்களோடை முதலாளி வேலை செய்யிறான்.... எனக்கெண்டால் ஒரே யோசனையாயிருக்குது...”

பூபாலன் முஷ்டியால் தன் தொடையிலே தட்டிக் கொண்டே, “ஓமண்ணை, இன்டைக்குக் கட்சிக் கந்தோ ருக்கு ஒரு முறை போய் எல்லாரோடும் கதைப்பம். இவை யெல்லாம் எங்களை என்ன செய்திட ஏலும்?” என்றான் பூபாலன்.

அவ்வேளையில் ராமையா கிரிட்டகுரவில் பூபாலனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே அங்கே வந்தான். அவனுக்குப் பெண் குரல். “அன்னை, முதலாளி அங்கை எரிஞ்சு கொண்டிருக்கிறார். அதுதான் சொல்லி விட்டுப் போக வந்தனான்...” என்றான் ராமையா. பிறகு அவனே சொன்னான்: “அன்னை இன்டைக்கு இப்பவும் ரெண்டு பேரை முதலாளி வேலைக்கு எடுத்திருக்கிறார். ஏழு பேர்

64 □ சிறு பொறி, பெருந்தீ

நின்ட இடத்திலை பதின்மூண்டு பேர் வந்திட்டாங்கள்... இங்கை படுக்கவும் இடமில்லை... கக்கூசம் நாறுது...."

சிங்கம் சடக்கென்று கேட்டான்: "இவங்கள் அப்புத் துரையும், கந்தசாமியும் அப்போதை மார்க்கெற்றுக் கெண்டு போனவங்கள். என்ன இன்னமும் காணேல்லை...." "வருவாங்கள் வருவாங்கள்" என்ற வாறு சிதம்பரம் அண்டாவினுள் கறியை ஊற்றினான்.

* * *

செவியைத் தடவியவாறு வெற்றிலை கழுவிக் கொண்டிருந்தான் விசுவலிங்கம்.

மழை ஆச்சரியப் படும்படியாய் மாலை நேரத்திலே ஓய்ந்து, வானம் துடைத்துவிட்டாற்போல் நீலம் பாரித்துக் கிடந்தது. ஆனால் 'காமாட்சி விலாசி'ன் பின்புறமாகத் தேங்கி நின்ற வெள்ளம் சிறிதுதான் வடிந்திருந்தது. கக்கூஸ் நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்துக்கொண்டு மணத்தது. சிங்கம் வெகு ஆத்திரத்தோடு உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

"நாற்றம் தாங்கேலாமலிருக்குது. கக்கூசின்றை அழுகுத் தண்ணீரெல்லாம் கிணத்துக்குள்ளை ஒடப்போகுது.... ஒவ்வொரு வருஷமும் நாங்களும் இந்தப் பள்ளங்களை நிரவச் சொல்லுறதுதான். அது நடந்தபாடுதானில்லை நுளம்புகள் இனிப் பெருகிவிடும்..."

தவளைகள் 'களகளா' என்று இரையத் தொடங்கிவிட்டன. ஈசல்கள் படைப்படையாய் விளக்குகளைச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அப்புத்துரையும், கந்தசாமியும் இடியப்ப சூரல்களையும், தட்டுகளையும் கிணற்றியிலே போட்டு அலசிக் கழுவிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மழையில் தேய்ந்த வேப்பமரம் பசுமையாய் சிலிர்த் திருந்து பார்வைக்கு குளிர்ச்சியளித்தது. நிலவு பால்மழையாகி இப்போது வெளிச்சம் பொழியத் தொடங்கியிருந்து

தது, பூரண நிலவு. வெள்ளை மேகங்கள் பஞ்சபஞ்சாய் டீலச்சிலையுள் பொதிந்திருந்தன. எதிரேயுள்ள வேப்பம் இலைகள், அதனைத் தாண்டித் தெரியும் தென்னை மரத் தின் ஒலைகளில் எல்லாம் நிலவு, ஒளி தடவிக் கொண்டிருக்கிறது....

வெளியேயுள்ள பக்கிஸ் பெட்டியில் உட்கார்ந்திருந்த சிங்கத்தின் முகத்தில் எதிர்பார்ப்புத் தெரிகிறது. அதே வேளையில் அங்கு பரபரப்போடு வந்தான் சிதம்பரம். “அண்ணை உங்களோடை ஒரு கதை... இஞ்சை வந்திட்டுப் போங்க.....”

அவனுடைய அவதியை மனமுணர்ந்தவனாய் சிங்கம் அவனிற்கு அருகாகச் சென்று, “என்னடா என்ன அவசரம்?” என்றான். சிறிதுநேரம் கவலையோடு நின்று விட்டு சிதம்பரம்.... “சொல்லப் பெரிய அந்தரமாயிருக்குது... இவள் அன்னத்தை ராத்திரிப் போய் முதலாளி வலோற்காரப் படுத்திப் போட்டானாம்... அவள் சட்டையெல்லாம் கிழிஞ்சு அழுது கொண்டிருக்கிறாள். இன்னடைக்கு தன்னை அங்கிருந்து கூட்டிக் கொண்டு போகாட்டில் தான் கிணத்துக்குள்ளை விழுந்து செத்துப் போடுவன்னன்டு சொல்லுறாள்.... எனக்கு என்ன செய்யிற தெண்டே தெரியேல்லை... உடனடியாக இப்ப நான் அவளை எங்கை கூட்டிக் கொண்டு போறது?— ஒண்டுமேவினங்கேல்லை....” என்று பதறினாள்.

சிங்கத்திற்கு நெஞ்சினுள் ஆத்திரம் குழுறிப் பொங்கியது. பற்களை நரும்பிக் கொண்டு, சிதம்பரத்தின் தோளில் தன் கையைப் போட்டு விரல்களால் அவனது தோள் மூட்டை நசித்தான் “சிதம்பரம், இந்தளவுக்கு அந்தப் பொறுக்கி வந்திட்டானா..... அவனுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க இப்பதான் தருணம் வந்திருக்குது. பொறு .. இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பொறு...”

சிங்கம் கொஞ்ச நேரம் பேசாதிருந்து விட்டு, சிதம் பரத்தை ஏறிட்டான். “நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை-கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து, தோட்டத்துக்குள்ளை போய் அருணாயலத்தின்றை தாயையும் கூட்டிக் கொண்டு நேரே மாணிக்கத்தின்றை வீட்டை வா. அதுக்குள்ளை நான் எல்லா அடுக்குகளையும் செய்திடுவன்.....”

சிதம்பரம் சிறிது தயங்கினான். அவனது தயக்கத்தின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட சிங்கம் சிரித்தவாறு, “வழியில்லாதவனுக்கு வழியில்லாதவன் தாண்டா உதவி செய்வான்... நீ மாணிக்கத்தை முந்தித் திட்டித் திரிஞ்சதைப் பற்றித்தானே யோசிக்கிறாய்?... அதையெல்லாம் மாணிக்கம் ஒருக்காலும் மனதில் வைச்சிராது. நீ விசர் யோசனையளை விட்டிட்டு ஆகவேண்டியதுகளைப் பார்...”

‘‘சரியண்ணை...’’ — சிதம்பரம் ஆறுதலாகப் பெரு முச்சு விட்டான். அதே வேளையில் பூபாலனும் அல் விடத்திற்கு வந்துவிட்டான். பூபாலனைக் கண்டதும் சிங்கத்தின் முகத்திலே புன்முறுவான் மலர்ந்தது: “உன்னைத் தான் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறன்... எல்லாஞ்சரிதானே?”

பூபாலன் தலையசைத்தான்: “எங்களிலே ஆரை வேலையிலிருந்து நிப்பாட்டினாலும் கடைத் தெருவிலை ஒருத்தன் கூட வேலைக்குப் போகமாட்டான். மாணிக்கம் அதுக்குரிய எல்லா ஒழுங்கையும் செய்திருக்கிறார்... எங்களிடாரை பலத்தை ஆராலும் அசைக்கேலாது....”

பூபாலனின் குரலைப் போலவே முகமும் பூரித்திருந்தது:

·கொஞ்ச நாள் முந்தித்தான் எனக்கு நல்ல அறிவு வந்திருக்குஷ. முந்தியிலையிருந்து ஆரோக்கியநாதனைப்

பழிவாங்க வேண்டுமென்டு ஒரு கிறிஸ் கத்திகூட வைச்ச ருந்தன். ஆனால் மாணிக்கமண்ணையளைடை பழகி அவரோடு கனவிலூயங்களைக் கதைசச பிறகு என்றை முடிவை மாத்திவிட்டன். ஒரு மனிதனைச் சாகடிச்சு தனிப்பட்ட கோபத்தைத் தீர்க்கிறதாலை மாற்றம் வரப்போற தில்லை. முதலாளிகள் எல்லாருமே ஒரே மாதிரித்தான்... அவங்களுக்கு வசதியான சமூக அமைப்பை உடைச்சு நிர்முலமாக்குகிற வரை எங்களுக்கு நல்லகாலம் வரப் போறதில்லை... இந்த முதலாளித்துவ முறையை நாங்கள் அழிச்சு இல்லாமல் செய்யவேண்டும்....”

சிங்கம் பூபாலனைப்பார்த்தான். அந்த நோஞ்சானான இளைஞரின் வைராக்கியம், துணிவு ஆகியன சிங்கத்தி னுடைய மனத்திற்கு மிகவும் உறுதியை ஏற்றியது. பூபாலனின் தோளில் தட்டியபடியே, அவனை அருகாக இழுத்துக் காதிற்குள் குசகுசத்தான் பூபாலனின் கண்கள் அவ்வளவை செந்தன வெனச் சிவந்தன. கைமுஷ்டியால் இறுக்கித் தொடையிலே அடித்துக் கொண்டான்.

அன்று நடுஇரவு பண்ணிரண்டு மணியளவில் சிதம்பரமும், அன்னமும் ‘காமாட்சி விலா’சிலேயே சாப்பிட்டனர். சிதம்பரத்தை சிங்கம் வாஞ்சையோடு தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான். சிதம்பரத்துக்கு கண்களிலே கண்ணீர் துளிரத்திருந்தது. பரணிலேயிருந்த பூட்டுப் போட்ட சிதம்பரத்தின் பக்கில் பெட்டியைத் தூக்கி, நன்றாகத் துடைத்து அவனது கையிலேயே கொடுத்தான் சிங்கம் தாங்கள் அனைவரும் ஓர்த்த நூற்றிப்பத்து ரூபாயை பூபாலன் அன்னத்தின் கையினில் கொடுத்தான். மாணிக்கம் அவர்களை அவசரப்படுத்தினான். சிதம்பரம் எல்லோரு குழ கையைக் கூப்பினான். குரல் தனுதனுக்க கண் கலங்கினான்: “நான் போயிட்டு வாறன்... உங்களை ஒரு நாளும் நான் மறக்க மாட்டன்.... வாறன்....”

சிங்கம் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக நின்றான். அவனால்

எதையுமே பேச முடியவில்லை. விசம்புகிறாற்போல “டே, சிதம்பரம், அன்னத்தைக் கவனமாக வச்சப்பார். அருணாய வத்தை ஓரிடத்திலும் அடிமை வேலை செய்யிறதுக்கு அனுப்பி விடாதை. அவனை மனிசனாக, ரோசமுள்ளவ னாக வாறதுக்கு வழியைச் செய்ய.... எதுக்கும் பயப்படாதை கைவிடுகிறதுக்கு ஒண்டுமில்லாத எங்களுக்குள்ள ஒரேயொரு ஆயுதம் துணிவுதான் எண்டிறதைக் கடைசி பரியந்த மும் மறந்திடாதை....” என்று கூறிமுடித்தான்.

வாஞ்சையும், பரிவும் கண்டிப்பும் நிறைந்த அந்த வார்த்தைகள் சிதம்பரத்தின் இருதயத்தினுள் ஆழப்பதிந் ததை நன்றி கசியும் அவனதுகண்கள் துலாம்பரப்படுத்தின. பின்னர் அங்கிருந்து வாடகைக் காரோன்றிலே சிதம்பரம் தன் குடும்பத்தோடு ஏறி அயலுருக்குப் பயணமாகி விட்டான். அங்கிருந்தவர்களைல்லோருக்கும் இனம் தெரியாத தோர் ஆறுதலும் ஆனந்தமும் அன்று ஏற்பட்டு தங்கள் சொந்தச் சகோதரன் ஒருவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்த மகிழ்வு நெஞ்சிலே ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. தங்கள் மனதின் ஆழத்திலிருந்து நிம்மதியானதோர் பெருமுச்சினை அன்று அவர்கள் உதித்தார்கள்.

*

*

*

விடியற் புறமாகி விட்டது. கிணற்றடியிலும் கக்கூஸ் பக்கத்திலும் வெள்ளம் தேங்கி நின்றது. தவளைகள் இன்ன மும் களகளத்துக் கொண்டிருந்தன. வேலி ஓரமாக நின்ற இரண்டு பூவரச மரங்கள் வேரோடு பாறிச் சரிந் திருந்தன; கிணற்றடியோரமாக நின்ற கழுகமரம் கிணற்றுக் கட்டில் முறிந்து தொங்கியது. அதனருகே செத்துப்போய்க் கிடந்த பூண்டையான்றின் கண்களைக் காகங்கள் கொத்திப் பறந்தன. கக்கூஸ்ப் புறத்திலிருந்து வயிற்றைக் குமட்டு கிணற் நாற்றம் சமையலறைக்குள்ளும் மணத்தது.

சிங்கத்திற்கு ஆத்திரம் தாளவில்லை. தூஷணத்திலே திட்டிக்கொண்டு பக்கில் பெட்டியில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“ஓ என்ன கொடுமையான மனுஷன் இவன்! நாங்க எவ்வளவுதான் கஸ்டப்பட்டு வேலை செய்யிறம்... அப்பிடி யிருந்தும் எங்களுக்கு படுக்கிறதுக்கு நல்ல பாயில்லை.. நேரத்துக்கு நேரம் சாப்பாடில்லை.... நிம்மதியான வாழ்க்கையில்லை... எங்களை உணர்ச்சியளே இல்லாத மிருகமெண்டா இவன் நினைச்சிக்கிறான்?.... மாணிக்கந் தோழர் சொல்லுற விஷயங்கள் ஒண்டுகூடப் பொய் யில்லை. முதலாளியின்றை ஒரே நோக்கம் சுறண்டிக் கொழுக்கிறதுதான்.... தொழிலாளியைப் பற்றி அவனுக்கு ஒரு போதிலும் அக்கறை வரமாட்டுது. இல்லாட்டில் இப்படி மோசமாக ஆரோக்கியநாதன் எங்களை நடத்துவானோ? பதினாலு பேருக்கு ஒரு கக்கூஸ். படுக்கவே இடங்காணாத கொடுமை, துப்பரவேயில்லாத கிணறு.... மனச் சாட்சியே இல்லாத இந்த நாய்ப்பயலை என்ன செய்ய?....’

சிங்கத்திற்கு சமையல் வேலையை ஆரம்பிக்கவே விருப்பமில்லை. புதிய சமையற்காரர்களும் அடுப்பிலே நெருப்பை மூட்டிவிட்டு சிங்கத்தின் கட்டளைக்காக காத்திருந்தனர். நெருப்புப் பற்றியெரிந்து கொண்டிருந்தது. சடையன் மூலையிலே சுருண்டு குறங்கிக் கிடந்தது.

வெளியே வீதியில் சனக்குரல்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. பழைய லொறி ஒன்று கடகடத்தபடி ‘காமாட்சி விலா’ சின் முன்னே உறுமிக் கொண்டு நின்றது. ஆரோக்கிய நாதன் சமய நற்சிந்தனையை வாணோவியில் உரக்கக் கேட்கும்படி விட்டிருந்தார். இந்நேரத்தில் அவர் சாம்பிராணிப் புகையைச் சாமிப்படங்களுக்குக் காட்டித் தேவாரத்தை முன்னுமுனுத்துக் கொண்டிருப்பார். நெருக்கடியான மனநிலையிலும் சிங்கத்திற்கு திடீரென்று மனத்தினுள்ளே புன்னைகை சுழித்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்திலே சந்தைக்கு அனுப்புவதற்காக ஆரோக்கியநாதன் சிதம்பரத்

தெத்தேடி அங்கே வருவார். அவன் இல்லையென்று அறிந்த பின்னர் அவர் படப்போகும் பாடு சிங்கத்தின் கண்களின் முன்னே வந்து நின்றது. ஆழர்வமான புன்னகை முகத்திலே தோன்றி மறைந்தது. “சரி பார்ப்போம்... என்ன நடக்குதெண்டு கொஞ்ச நேரத்திலை தெரிஞ்சிடுந்தானே...”

கிணற்றடியில் நான்கைந்துபேர் கரிக்கட்டியால் பல்தீட்டிக் கொண்டு நின்றனர். எல்லோரது மனமும் சிதம்பரத்தை ஆரோக்கியநாதன் வந்து விசாரிக்கப் போகும் நிமிஷங்களிலேயே தரித்து நின்றது.

சிங்கம் சிதம்பரத்தையும், அன்னத்தையும் மனதினுள்ளே நிவைத்துக் கொண்டான். சிதம்பரம் எப்பாடுபட்டும் அன்னத்தைக் கவனமாக வைத்துப் பார்ப்பான என்று சிங்கம் நம்பினான்.

சிதம்பரமும் தானும் முதலில் சந்தித்த நாளையும், பின்னர் தனக்கு அஞ்சி அஞ்சிச் சிதம்பரம் நடந்துகொண்ட வேளைகளையும் மனப்பதிவிலே துவக்கிப் பார்த்தான் சிங்கம். அன்னத்தை நினைவு கூர்ந்தபோது கண்ணம்மா மனதிலே வந்தான். தங்கம்மாவைப் போல அவனைக் கண்ணம்மா வேதனைப் புளுக்கத்திலே ஒருபோதும் ஆழ்த்தியதில்லை. சிறு குழந்தையின் பரிவு கொண்ட இனியவன் கண்ணம்மா. இநுபது வயதிலும் பிஞ்சக் குழந்தையின் கபடமறியா முகம். அந்த முகமே அவனை அவள்பால் நேசங்கொள்ள வைத்தது. மெலிவான புன்னகைதனையே அறிந்த அவளை அவன் அறிந்த நாள் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னரே நிகழ்ந்ததாயினும் இன்றுக்கூட நேற்றுப்போலவே நினைவின் சேமிப்பிலிருக்கிறது. அவளை அவன் விரும்பி யிருந்தான். அவளுந்தான், கண்ணம்மா அவனுக்குப் பல உதவிகள் செய்தான். ஆனால் திடீரென அவளுக்குத் திருமணம் நடந்தது. யாருமே அறியாது அவள் அங்கிருந்து

போய்விட்டாள். அது பழைய கதை. சிங்கமும் அவளுமே அறிந்திருக்கும் சரித்திரம். சிங்கம் தன்னுள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான். கவலையோடு; வேடிக்கையோடு; தன் கழிந்துபோன வாழ்வினைப் பற்றிய கசப்புணர்வோடு,

அடுப்புகளில் நெருப்பு ஜாவாலை விட்டெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. சிங்கத்தின் யோசனைகளைக் குலைக்க யாருக்கும் தைரியமில்லை. சடையனும் இன்னமும் குறங்கிக் கொண்டு கிடக்கிறது. கிணற்றடியிலே நிமிஷங்களாக நின்று சிங்கத்தையே பார்த்திருந்த பூபாலன் அவ்விடத் திற்கு வந்து மெதுவாகச் செருமினான்.

பூபாலனின் செருமல் சிங்கத்தின் யோசனையைக் கலைத்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தான். பூபாலனின் முகத்தில் ஆத்திரம் புகைந்து கொண்டிருந்தது. முஷ்டியால் தொடையில் தட்டிக்கொண்டே, “அன்னை இந்த நரகத்துக்கை எப்படி சீவிக்கிறது? படுக்க ஏலாது. சாப்பிட ஏலாது. நேர காலத்தோடை சாகிறதுக்குத்தான் இஞ்சையிருக்கிறம் நாங்கள்.... எல்லோரும் போய் முதலாளிட்டைக் கேட்டு இதுக்கொரு முடிவு காணுவது வாருங்க....” என்றான்.

பூபாலன் சொன்ன யோசனை சிங்கத்திற்கு மிகவும் சரியாகவே பட்டது. மற்ற எல்லோரையும் அங்கே கூப்பிட்டு அந்த யோசனையை அவர்களுக்குச் சிங்கம் சொன்னான். அவர்கள் எல்லோரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டனர். நாங்கள் எல்லோருமே தாங்க முடியாத ஒரே விதமான வேதனையினை அனுபவிப்பதனை அவர்கள் நன்றாகவே உணர்ந்திருந்தனர்.

சிங்கம் நன்றாகவே யோசித்தான். தன் கடந்த காலத்தின் இழிவான அடிமை வாழ்வினைப் பற்றி நினைவு கூர்ந்தான். விளைகின்ற துண்பங்களும், கஷ்டங்களும் தனக்கு விதிக்கப்பட்டவையே என நினைத்து அவற்றையெல்லாம் தலையினாலே தாங்கித் துயர் பொருமிய நெஞ்சோடு

கழிந்து போயின அவனது வயதுகள். தன்னைவிடப் பிறரைப் பற்றி அவன் எண்ணியதில்லை. இன்றோ எல்லாம் தலைகீழாய் மாறிப் போயின. சிறு அடிமைத்தனத்தையும் இன்று அவன் தாங்க விரும்பவில்லை. வாழ்க்கையென்பதே அர்த்தமுள்ளதாயும், அயலவரோடு பினைப்புற்றதாகவும் மாறிப்போய் விட்டதனைசிங்கம் இப்போது உணருகிறான். இந்த மாற்றம் அந்தச் சிறிய பட்டணத்திலுள்ள கடைச் சிப்பந்திகள் ஒவ்வொருவனது நெஞ்சிலும் அரும்பக் காரண மாயிருந்த மாணிக்கத்தை நினைவு கொள்கையில் சிங்கத் தின் நெஞ்சினுள்ளே நன்றியுணர்ச்சி பிரவகித்தது. அடிக்கடி மாணிக்கம் சொல்வது இப்போதும் உணர்ச்சிமயமாக சிங்கத்தின் காதோடு கேட்கின்றது: “இழக்கிறதுக்கு உலகத்திலை எங்களுக்கு ஒண்டுமே இல்லை. ஆனால் வெல்லுறதுக்கோ இந்த உலகம் முழுவதுமே இருக்குது... பிறகு என்ன கவலை?”

சிங்கம் ஒரு முடிவான யோசனைக்கு வந்தவனாய், முன்னேபோக, அவனை மற்றவர்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். ஆரோக்கியநாதன் பக்திசிரத்தையுடன் விநாயகர் லட்சமி படங்களுக்கு பூச்சரங்களை அணிவித்து சாம்பிராணிக் குச்சியைக் குத்திக் கொண்டிருந்தார். இனிய மணம் எங்கும் கமழுந்தது. தேவாரத்தை முனு முனுக்க ஆரம்பித்தவர் கடைச்சிப்பந்திகள் எல்லோரும் தன்னை திரே நிற்பதனைக்கண்டதும் திடுக்கிட்டு விட்டார். ஆனால் மறுகணமே தனது முகபாவத்தினை மாற்றிக் கொண்டு முத்தினிலே புன்முறுவலை வரவழைத்தவராய் மிகவும் நிதானமான குரவிலே கேட்டார்: “என்ன எல்லோரும் இஞ்சை வந்திட்டியள் என்ன காரியம்?... சொல்லுங்க”

சிங்கம் நேருக்கு நேராக ஆரோக்கியநாதனை ஏறிட உப் பார்த்தான். கண்கள் தண்வாக ஏரிந்தன. வார்த்தைகள் இருதயத்தின் கொதிப்பினைக் கொப்பளித்துச் சீரின;

“ஆறுபேரே இருக்கேலாத இந்த இடத்திலை பதின் மூண்டு பதினாலு பேர் இந்த மழைக்காலத்திலை இருக்கே வாது. நாங்கள் இதை உங்களிட்டைப் பல தடவை சொல்லி யிருக்கிறம். நீங்கள் அதைக் கொஞ்சமும் கவனிக்கிறதாகத் தெரியேல்லை....”

“இப்ப அதுக்கு என்ன?” வெகு சாதாரணமாகவே ஆரோக்கியநாதன் கேட்டது சிங்கத்தின் முகத்திலே உதைத் தாற் போலிருந்தது. அந்த வார்த்தைகளின் சாகசத்தனம் தங்களை மேலும் இழிவுபடுத்துவதாய் அவர்களுக்கு உணர்வு தட்டிற்று. மனதினுள் குழநிய ஆத்திரத்தோடு தோளைத் தடவிக் கொண்டே கேட்டான் சிங்கம்:

“இதை நாங்க இனித் தாங்க முடியாது. இரண்டத்தா ஒரு முடிவு இண்டைக்கு எங்களுக்குத் தெரியவேணும்...”

ஆரோக்கியநாதனின் முகம் சிவந்தது. நாடியை விரலினால் உருஞ்சிக் கொண்டே அடிக்குரலில் சினம் பொங்கக் கேட்டார்; ‘இப்ப என்ன சங்கம் கூட்டியா இங்கை வந்திருக்கிறியள்? பெரிய பிரபுக்கள் கணக்கிலை என்னோடை சரிக்குச் சரி சமனாக ஞாயம் பேசுறியனே...ப்பு...’

நின்றவர்கள் இதயத்திற்குள் அந்தச் சொற்கள் ஆழச் சென்று தாக்கியதை அவர்களினது முகங்கள் காட்டின. உணர்ச்சிப் பிழம்புகளாய் நின்ற அவர்களின் மெளனத்தை கலைத்துக் கொண்டு பூபாலன் முன்னே வந்தான்.

“நாங்கள் சங்கம் கூட்டிக் கொண்டு உங்களோடு பேசவரேல்லை. எங்களுக்குள்ளை உள்ள கஷ்டத்தை உங்களிட்டைச் சொல்லி நிவாரணம் தேடுத்தான் வந்திருக்கிறம். நல்லா யோசிக்கப் பாருங்க, மிருகத்தை விடக் கேவலமாயிருக்குது எங்களின்றை நிலமை....”

74 □ சிறு பொறி, பெருந்தி

பூபாலன் மிகவும் நிதானமாகவே கூறிக்கொண்டு போனான்.

‘இந்த நிலைமைகளுக்கையிருந்து நாங்கள் என்ன மாதிரி வேலை செய்யிறது? இது திருந்தவேணும்.... அல்லாட்டில் நாங்கள் வேறை வழி பார்க்க வேணும்...’

நோஞ்சானான் பூபாலனின் உருண்ட கண்களிலே ஒளி பொங்கியிருந்தது. வலது கையின் சின்னி விரல் நகத்தை பற்களினால் கடித்துத் துப்பினான். அவன் கூறி யதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடிபாதவராய் தலையணை போட்ட கதிரையைப் பின்னாலே தள்ளிவிட்டு தன் வழிமையான அடிக்குரலில் கத்தினார் ஆரோக்கியநாதன்:

‘இட பூபாலு..... நீயாடா கதைக்கிறாய்? முந்தி உனக்குத் தந்த அடியிலை ஒரு காது செவிடாப் போச்சு... உனது மற்றக் காதையும் செவிடாக்கிறதுக்குத்தான் இந்த நாயனோடு சேர்ந்திருக்கிறியாடா....’

பூபாலன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தபோது சுகுமாரன் கந்தையாவைத் தள்ளிக் கொண்டு முன்னே வந்தான். சிவந்த அவனது முகம் கோபத்தில் பொருமி வெடித்தது:

“முதலாளி, அந்தப் பழைய சேட்டையளை இனி விடலாமென்டு யோசிக்காதையுங்க.... இனிக் கொஞ்சம் யோசிச்சுக் கவனமாய்க் கதையுங்க...”

ஆரோக்கியநாதன் மேசையில் ஓங்கிக் குத்தினார். பற்களை நறநற என்று நரும்பினார்; உடம்பு இனி இல்லை யென்ற கோபத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. சினம், கண்களைப் போலச் சொற்களிலே தெரித்தது.

“உங்களுக்கு விரும்பமில்லாட்டில் நீங்க எல்லாரும்

உடனே வெளியிலை போகலாம்.... உங்களை நம்பி நான் இங்கை இருக்கேலலை.... எனக்கும் ஆக்களிருக்கு .."

"அவ்வளவு லேசிலை நாங்க இஞ்சையிருந்து போக மாட்டம்... எங்களுக்கும் கணக்கு வழக்குத் தீர்க்க வேணும். அதைத் தீர்த்துக்குப் பிறகுதான் நாங்கள் இங்கையிருந்து போகேலும்...."

பூபாலன் உறுதியோடு சொன்னான். அவ்வளவுதான். ஆரோக்கியநாதன் கையை வீசிக்கொண்டு பூபாலனின் முன்னே வெறிநாய் போலப் பாய்ந்தார்.

சிங்கம் சட்டென்று எவ்வி ஆரோக்கியநாதனின் கையை வேகமாகத் தட்டிவிட்டான். ஆரோக்கியநாதன் தன்னை மறந்து கத்தினார்:

"டே.... பொறுக்கிப் பயலுகளே வெளியிலை போங்கடா...."

அந்தக் குரல் அடி வலியில் அலறும் மிருகத்தின் குரலைப் போல அவர்களுக்குக் கேட்டது. ஆயினும் அதனையே கோதவர்கள் போல நின்ற அவர்களிடையே யிருந்து பூபாலனின் குரல் வெகு தீட்சண்யமாக ஒலித்தது:

"நாங்கள் போறம். ஆனால் அதுக்கு முந்தி எங்களின்றை கணக்கைப் பார்... காச தராமல் இந்த இடத்தை விட்டு நாங்கள் போகமாட்டம். உன்றை விருப்பப்படி எங்களைக் கலைக்க ஏலாது..."

ஆரோக்கியநாதன் விக்கித்தவர்போல சில கணங்கள் பேசாது நின்றார்.

இரு கண வீச்சுத்தான்.

திடீரெணப் பூபாலன் மேலே வேங்கையாகிப் பாய்ந்தார். பிறாக்கியிலிருந்த சோடாப் போத்தலை உருவியதும்,

அதன் அடிப்புறத்தை மேசைமுனையில் வைத்துத் தட்டிய தும் கணப்பொழுதுதான். வேகத்தோடு கையிலிருந்த உடைந்த சோடாப் போத்தலை பூபாலனின் அடிவயிற்றி னுள்ளே பாய்ச்சிவிட்டு உருவி இழுத்தார் ஆரோக்கிய நாதன். எதிர்பாராத தாக்குதலுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது அடிவயிற்றைப் பிடித்தவாறு பூபாலன் சுருண்டு சரிந்தான்.

விசுவலிங்கமும் கந்தையாவும் அலறினார்கள். இரத்தம் தண்ணீர் போலச் சிறிற்று. பூபாலனைத் தாங்கிய சிங்கத்தின் முகத்தில் பச்சை இரத்தம் பீச்சியடித்தது! பூபாலன் வேதனை தாளாது பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு அவள்தைப்பட்டான்; ஆயினும் துயரோடு அனுங்கக் கூட இல்லை அவன்.

“ஐயோ பூபால்.....”

சிங்கம் பூபாலனை அள்ளித் தூக்கினான்.

பூபாலன் வேதனையை உள்ளடக்கிப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு தொடையிலே முஷ்டியால் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். நொஞ்சாளான அவன் உடலிலே தளர்வு தெரியவில்லை. அடிவயிற்றிலிருந்து ரத்தம் வழிந்தோடிக் கொண்டிருந்தது.

‘‘சிங்கம் அன்னை, எங்களை ஒருத்தரும் அசைக் கேலாது... அசைக்கேலாது....’’

மாணிக்கத்தின் தளதளத்த குரல் திடீரென அங்கே முளைத்தது. பூபாலனின் கோலம் மாணிக்கத்தின் முகத் தையே தலைகீழாக மாற்றியது. கணகளில் ரெளத்ரம் பொங்கியது, “பூபாலு.... பூபாலு....” என்று பதறிற்று மாணிக்கத்தின் குரல்.

“தோழர்.... வந்திட்டங்களா...?”

மாணிக்கத்தை வாஞ்சசேயோடு தேடின பூபாலனின் கண்கள். பூபாலனின் உறுதியான முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு அசைவற்று நின்றான் சிங்கம். பூபாலனின் ஒரு கை சிங்கத்தின் தோளை இறுக்கிக் கொள்ள மறுகை முஷ்டி யைத் தூக்கி மெதுவாக உயர்த்திவிட்டுப் பொத்தென்று செயலற்றுச் சரிந்தது. பூபாலனின் கடைசி வார்த்தைகள் முன்னுமுனுத்து அடங்கின. “அன்னை எங்களை ஒருத் தரும் அசைக்கேலாது. நாங்க சிந்துற ரத்தம் வீண் போகாது. ஒரு நாளும் வீண் போகாது.....”

(1971)

ஒரு தலைமுறை காலத்திற்குப் பிறகு...

சிதம்பரம் படுத்த படுக்கையிலே கிடந்தான். அன்னம் அவனுக்கு மருந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களின் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே அருணாசலமும் இருந்தான். அவனுக்குத் திருமணமாகி இரண்டு குழந்தைகள். மூத்தவன் வீரசிங்கம். இளையவன் பூபாலன்.

சிதம்பரத்திற்கு இரண்டும் பெண்குழந்தைகள். இருவருக்கும் திருமணமாகி விட்டது. கிராமத்திலே வாழ்கிறார்கள். எப்போதாவது நகரத்துக்கு வருவார்கள். அருணாசலத்திடம் பத்திரிகைகளையும் துண்டுப் பிரசரங்களையும் வாங்கிச் செல்வார்கள். கிராமப் பெண்கள் சங்கத்தில் அவர்கள் உற்சாகமான உறுப்பினர்கள்.

அன்னம் புன்னக்கேயோடு கூறுவாள்:

“எனக்கு இரண்டும் பெண்மீள்ளளங்கதான். ஆனால் அது ரெண்டுமே சிங்கக் குட்டிகள்...”

சிதம்பரம் சிங்கத்தைப் பற்றி அடிக்கடி விசாரிப்பான். தகவலே தெரியவில்லை இரண்டுமுறை அவனைக் கண்டதாக டூபாலன் சொன்னான். வயதுபோய், தளர்ந்து, விசுவலிங்கத்தோடு அவன் இருப்பதாக கந்தையா ஒருநாள் சிதம்பரத்தடம் சொன்னான். சொல்லி ஒரு மாதத்தின் பிறகு சிதம்பரம் அன்னத்தோடு சிங்கத்தைக் காண்பதற்

குச் சென்றான். அவனுக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. இரண்டு வாரங்களின் முன்னரே சிங்கம் இறந்துபோய் விட்டான். மாணிக்கம் தோழரின் தலைமையில் சிங்கத்தின் மரண ஊர்வலம் நடந்தது.

மாணிக்கம் தோழருக்கு முதுமையின் தளர்வு உடலைப் பொறுத்தவரைதான். மிகவும் உற்சாகத்தோடிருந்தார். கய்யுனிசம் தோற்றுவிட்டது என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிபவர்களுக்கெல்லாம் அவர் உறுதியோடு பதில் சொல்லி வருகிறார் :

“கம்யூனிசம் ஒரு விஞ்ஞானம். நடைமுறையின் சில தவறுகளால் அதற்கு சில பிண்ணடைவுகள் உண்டாகலாம். ஆனால் அது தற்காலிகமானதே. உலக மக்களுக்கு விமோசனம் அளிக்கக்கூடிய ஒரே ஒரு மார்க்கம் கம்யூனிசமே. தோழிலாள வர்க்க விடுதலையிலிருந்து தேசிய இன விடுதலை வரை அதுவே எல்லாப் புரட்சிகர இயக்கங்களுக்கும் ஆதரவளிக்கும் வல்லமை கொண்டது...”

அவர் சொல்லதைக் கேட்டு பலர் நையாண்டியாகச் சிரிக்கிறார்கள். மிகச் சிலருக்கு அவர் சொல்வதில் தார்க்கமும் உண்மையுமிருப்பதாகப்படுகின்றது. அவரோடு விவாதிக்கின்றார்கள். அருணாசலத்தின் இரண்டு மகன்களும் ஒரு நாள் மாணிக்கத்தைச் சந்தித்து தங்களின் வீட்டுக்குகூட்டி வருகிறார்கள்.

அருணாசலம் மாணிக்கத்தை தன் வீட்டிலேயே தங்கும் படி வற்புறுத்துகிறான். அந்த அண்புக்கட்டளையை அவரால் மீற முடியவில்லை. அங்கேயே தங்குகிறார். சிதம்பரமும் அனுமூப அவவற்ற பிரியத்தோடு மாணிக்கத்தைக்கவனித்து வருகின்றவர்.

அருணாசலத்தின் மக்களான வீரசிங்கமும், பூபாலனும் புதிய வஷயங்களை அறிவதிலே ஆர்வத்தோடு இருப்பது மாணிக்கத்திற்கு சந்தோஷத்தை அளிக்கின்றது. அவர்கள் ஒன்று சொல்ல, தன்னுமின்மை ஆகிய குணங்கள் எங்கே

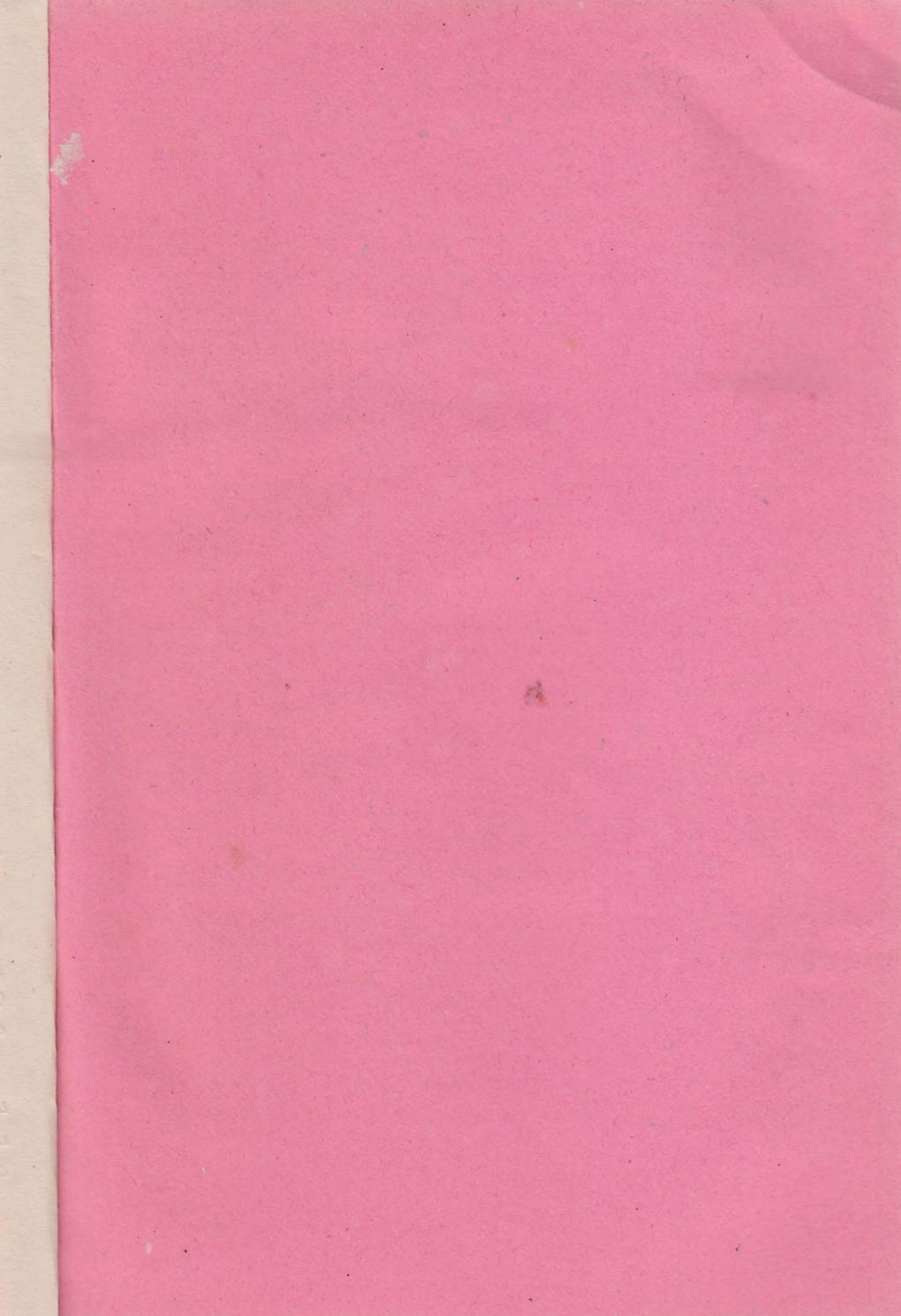
அவர்களை இட்டுச் செல்லும் என்பதை மாணிக்கம் அறிவார்.

‘இளைஞர்கள் இளஞ்சுரியன்கள் என்று மா ஓ சொல்லியிருக்கிறார். அது உண்மைதான். நமது காலத்து இளஞ்சுரியர்கள் தீமையையும், ஒடுக்குமுறைகளையும் தூசென ஏரித்துத் தள்ளுவார்கள். போராட்ட உணர்வு மிக்கவர்கள் அவர்கள். அவர்களின் கைகளில்தான் எதிர் காலம்’ என்று சொல்லுகிறார் அவர்.

ஆரோக்கியநாதனின் இரண்டு மகன்களும் ‘ஹோட்டல் மனேஜ்மெண்ட்’ படித்து முடித்துவிட்டு, ‘காமாட்சி’ என்ற மூன்று நட்சத்திர ஒட்டவின் பொறுப்பை தகப்பனிட மிருந்து ஏற்று நடத்தி வருகிறார்கள்.

அதன் எதிரே சின்னஞ்சிறு கட்டிடம் ஓன்று. சிவப்பு எழுத்துக்களில் அதன் பெயர் மின்னுகிறது; ‘‘ஹோட்டல் தொழிலாளர், தொழிற்சங்க அலுவலகம். பதிவு எண். எச்.எம். 94.’’

கால் நூற்றுண்டுக்கு மேலாக
 எழுதி வரும் செ. யோகநாதன்
 சிறந்த படைப்பாளிக்கான
 விருதினை தமிழக அரசிடம்
 முன்று முறை பெற்றவர்.
 இலங்கை சாகித்திய மண்டலப்
 பரிசும் இவருக்கு வழங்கப்
 பட்டது. தோவை லில்லி தேவ
 சிகாமணியின் சிறந்த கதாசிரி
 யருக்கான முதற் பரிசையும்,
 மூன்று தடவை கண்யாழி
 குறுநாவல் போட்டி பரிசுகளை
 யும் பெற்றவர். 'நேற்றிருந்தோம்
 அந்த வீட்டினிலே' நாவலை, 1993ம்
 ஆண்டின் சிறந்த நாவலாக
 இலக்கியச் சிந்தனை அமைப்பு
 தெரிந்தெடுத்து ஐயாயிரம் ரூபா
 பரிசை அளித்தது.
 நாவல், குறுநாவல், சிறுகதை,
 குழந்தை இலக்கியம், நவசினிமா,
 வாழ்க்கை வரலாறு என்ற துறை
 களில் ஜம்பது நால்கள் வரை
 எழுதியிருப்பவர்.
 இவரது கதைகள் ஆங்கில, ஜேர
 மன், ருஷ், தெலுங்கு, சிங்கள
 மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்
 பட்டுள்ளன.

அட்டை ஓவியம், வடிவமைப்பு, கிட்டான், இளங்கோ.
 நோபிள் கிராபிக்ஸ், 67/2, சுப்பிரமணிய முதலி தெரு
 செதாப்பேட்டை, சென்னை-15.